Жіночий Світ

WOMAN'S WORLD

Ч. 6 ЧЕРВЕНЬ 1958

ЖІНОЧИЙ СВІТ

Рік IX Червень, 1958 Ч. 6

Видає Організація Українок Канади ім. Ольги Басарабової.
Редаґує редакційна колеґія.
Всю кореспонденцію й передплати висилати на адресу:
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Ціна одного числа — 35 ц.
Річна передплата в Канаді, в ЗДА й інших країнах $3.50, піврічна $2.00. Річна передплата в Англії і Австралії $1\frac{1}{2}$ ф. штерл., у Франції 900 франків.
Редакційна колеґія застерігає собі право скорочувати рукописи. Рукописів не звертаємо.

Друком "Нового Шляху",
184 Александер Ав., Вінніпеґ, Ман.

WOMAN'S WORLD

Vol. IX June, 1958 No. 6

Published by the Ukrainian Women's Organization of Canada.
Edited by Editorial Committee.
Correspondence and subscriptions should be addressed to
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Single copy — 35 c.
Yearly subscription in Canada, U. S. A. and other countries — $3.50
Half year subscription — $2.00
Yearly subscription in Great Britain and Australia — £$1\frac{1}{2}$
in France — 900 francs.

Printed by the New Pathway,
184 Alexander Ave., Winnipeg, Man.

AUTHORIZED AS SECOND CLASS MAIL, Post Office Department, Ottawa.

ЗМІСТ

Обгортка Катерини Антонович

ПРЕДСТАВНИЦТВА "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

АНГЛІЯ:
Federation of Ukrainians in Great Britain
78, Kensington Park Road
London W. 11, England

ФРАНЦІЯ:
Mme Anna Pasternak
16, Rue de V Diamant
Paris 13
France

АВСТРАЛІЯ:
Mrs. Ivanna Durbak
489 Melbourne Rd.
Newport, Vic.
Australia

ЖІНОЧИЙ СВІТ

РІК IX | ЧЕРВЕНЬ, 1958 | Ч. 6 (102)

Василина Вергун-Модрицька

НА ЗЕЛЕНІ СВЯТА

Шувар у вікнах, як поломані мегі,
Лопух, як жалібні шати,
Під вікнами зелений шум
Ґридає з вітром попід хати.

Над гробами квіти, корогви і сонце,
В молитвах народу повно туги й болю,
В маршевому такті пісня "Со святими" —
Це ті, що співали "Ми йдемо до бою".

Мовгки стоять сестри сумні у жалобі,
Матері стиснули у жменях серця,
У важкій задумі діди похилились,
Тегуть рясні сльози батькам по лицях.

У кадильнім димі привиди снуються,
Йдуть у бій крівавий батьки і сини,
На переді тризуб кланяється сонцю
І пісню воскресну співають лани.

Нараз усе щезає й до ух долітають
До сліз аж болюгі жалібні слова,
А "Вігна пам'ять" цвинтарем лунає
І в'ється вінками до кожного хреста.

Над гробами квіти, корогви і сонце,
Стоїть у задумі молодь у рядах,
Дух предків героїв ворушить їх душі
І запал до гину росте у серцях.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ БАТЬКІВ

(Думки з нагоди Дня Батька)

Святкування Дня Батька в Канаді й Америці у третю неділю місяця червня починає, подібно як колись День Матері, набувати права громадянства і в українських родинах. Особливо святкують День Батька в українських молодих родинах, тих — де обоє, батько й мати є уродженцями цих країн.

Безперечно, що це гарне свято має велике виховне й культурне значення і тому варто його закорінювати й поширювати між усіми українськими сім'ями. Воно, так само як День Матері, повинно мати на цілі піднесення авторитету батьку в родині та одночасно бути пригадкою дітям, що батька треба любити, шанувати і слухати нарівні з матір'ю. День Батька повинен пригадати й батькам їх велику і відповідальну ролю в родині. Бож відомо, що мати є серцем і душею родини, але батько завжди головою. Батько, як голова родини, відповідальний не тільки про добробут своєї сім'ї, але також про мудре, нераз може тверде і строге, та завжди сповнене любов'ю, кермування родини.

Мати це виховниця дітей (батько звичайно поза домом, заробляючи на утримання родини), але батько на рівні з матір'ю несе відповідальність за виховання своїх дітей. Він, як голова, мусить знати, що в його родині діється, чи завжди там усе в порядку, чи не треба часом і йому приложити свого слова, розуму й авторитету, а то й серця до більшої гармонії та досконалости своєї родини. Його ж авторитетне й мудре слово — це закон для членів родини.

За це добре й мудре кермування та за любляче батьківське серце українські батьки звичайно втішаються великим авторитетом, повагою і любов'ю своїх дітей. Добрих батьків шанує і громада. Та, як кажуть, батьки батькам нерівні. На жаль, є і винятки. Це такі батьки, що не зважають на своє відповідальне становище в родині, нехтують усім та не знають і не хочуть знати чи розуміти своєї відповідальної ролі в родині. Та це тільки винятки і про них не варто й згадувати.

В загальному українські батьки — це гідні батьки, свідомі своїх завдань і відповідальности й тому вповні заслуговують раз у рік на особливе признання, відзначення і пошанування в третю неділю червня — у День Батька.

ЛЮБА ВІТОШИНСЬКА

Українські жрекині муз у Парижі

Ця "напушена" й, як могло б кому здаватися, "переборщена", назва, могла б може викликати враження моєї іронії у відношенні до цих кількох українок, які проживають у "столиці світу", й борючись (інколи) з недостатками, великою конкуренцією, та головне, з п'ятном приналежности до "недержавної" нації, — не тільки не падають духом, не зневірюються, не розмінюються на "дрібну монету" злободенних турбот, але й добиваються чималих успіхів. Тому й хочу віддати їм належне, й бодай отими кількома рядками зафіксувати їхні ймення та деякі подробиці з їхнього життя для майбутнього, більш вичерпного, досвіду.

На перше місце в цій плеяді вибиваються безперечно — так їхнім стажем, як і досягненнями, — стриєчні сестри **Софія та Євгенія Зарицькі.** Обидві вони обдаровані цими дуже прикметними, майже типовими для української психіки, талантами: Софія — малярством, Євгенія — співом. Обидві вони всеціло віддані своєму "безумству", хоч кожна на інший лад. Обидві вони сьогодні вже величини европейської міри, хоч і неоднаково вміють цим здобутком користуватися.

Софія Зарицька живе в невеличкій місцевості Шенвієр під Парижем, у власному, але недобудованому дімку "на курячій лапці", в стані майже цілковитої байдужности до всього, що не є мистецтвом. Будинок мав бути ангордістю "мистецького подружжя" — Софії й Петра Омельченків, відомого маляря-графіка. Вони познайомилися в празькій академії, куди приїхала Зарицька зі Львова, зі школи Новаківського, а Омельченко з каліського табору інтернованих. Переїхавши до Франції почали власними руками будувати свою хату. Але, знищене війною і злиднями, здоров'я Омельченка відмовилося від служби понад силу. Він помер у лічниці 1952 р., а Софія втратила життєрадісність...

"Дерев'яний ґанок незакінчений, — так поетично описує свої відвідини в Софії Зарицької поетка Марта Калитовська, — як і незакінчений цілий будинок. В одній, провізорично зладженій для життя кімнаті, якою є мале ательє, — поскладане ціле добро: розуміється картини і все, що потрібне для малювання, а відтак все, що потрібне для життя: ліжко, стіл, одне крісло, шафа, піч, харчі... Рушитися нема куди. Чи можна малювати? Напевне можна, бо пані Зарицька малює. Не приходьте тільки ніколи у відвідини під вечір, бо немає електричного світла, а при слабому каганцеві ледве чи можна щонебудь побачити. До того в сумерку вештаються щурі..."

У цій то сільській глуші й самоті Зарицька творить свої шедеври: жіночі постаті й "материнства", сповнені ніжности й експресії.

Софія Зарицька

Характерна риса картин Зарицької це їхня монументальність у малих формах, при чому велич жіночого тіла якось дивно гармонізує з "ботічелівською", як дехто каже, ніжністю голови.

Крім участи в принагідних виставках, Софія Зарицька виставляє кожного року в звісному "Сальоні Незалежних" і мимо своєї неохоти до продажі картин, частенько таки продає. Але орудувати грішми вона не вміє. Іноді, витративши останній гріш на якусь античну мистецьку дрібничку, не залишає собі ні сотика на сніданок, чи обід. І тоді прекрасні, "ботічелівські" жіночі головки, з відомим уже прізвищем Зарицької, мандрують у руки місцевого крамаря за кілограм картоплі... Українці Парижу глибоко затривожені долею мистецького дорібку всього життя Софії Зарицької та Петра Омельченка, опікуватися яким наша малярка не дозволяє нікому...

Евгенія Зарицька, — це цілковита протилежність Софії. Уже сама її поява: висока, чорноволоса красуня з волошковими очима, струнка й елеґантна, — сильно контрастує зі згорбленою, не так літами, як пережитим горем, постаттю Софії, не звертаючи найменшої уваги на свій зовнішній вигляд.

Життя Євгенії також склалося зовсім інакше. Її подружжя з майором англійської армії попередили студії в українському Музичному Інституті у Львові, здобуття нагороди в віденському конкурсі й завершення музичної освіти в Італії. А далі особисті успіхи чергувалися зі співацькими, — вона ж солістка багатьох концертів і опер, — одне місто покидала вона для іншого, а чергову країну перебування для наступної. Хоч подружжя з чужинцем-англійцем не тривало довго, проте ж воно забезпечило їй матеріяльний побут разом із десятирічним синком зовсім задовільно, а навіть, як на українські обставини в Ев-

ропі, — вийнятково добре. Її кількакімнатне мешкання в центрі Парижу творить, свого роду, мистецький сальон для українських і чужинецьких мистців.

Обдарована невеликим, але гарної, м'якої краски, мецо-сопраном, — наша співачка побільшує його вартість своєю високою музикальністю й, перш за все, — великою інтеліґенцією й небуденною культурою. Тому то її спеціяльність, це в першу чергу важкі, технічно дуже складні твори, переважно німецьких модерних композиторів як Альбан Берґ, Гіндеміт, та ін., виведення яких на концертах вимагає батути найславніших диріґентів (Фуртвенґлер, Стравінскі й т. п.). Саме ці великі диріґенти зуміли належно доцінити ці попримузичні здатності Євгенії Зарицької та вивести її на першорядного виконавця концертових творів. Попри кноцерти, виступає вона також у кількох операх ("Косі ван тутті", "Кармен") у Лондоні, Ніцці тощо.

Останньо почала Євгеіня Зарицька виступати й перед українською публікою, а також, що треба приписати їй як окрему заслугу, — наспівала вона на ленті "Колюмбії" один мікросийон українських пісень. Одиноке, що можна інколи закинути цій українській співачці, то те, що вона не надто твердо обстоює свою національність у чужинецьких рецензіях, оголошеннях, реклямах і т. д., чого, при деякій настійчивості, завжди можна добитися.

Іванна Нижник-Винників, — це зовсім відмінний тип малярки як Софія Зарицька. Незвичайно життєрадісна й як то мовиться "народжена в чіпці", — вона зазнає в своєму житті самих тільки успіхів, за одним-одиноким вийнятком. Уродженка Львова й вихованка СС. Василиянок. На її рисунки звернула увагу учителька дошкілля, п. Ганущакова й одного разу завела до школи Новаківського. Це пересудило всю дальшу долю Іванки. З тієї пори вилетіли їй з голови всі грецькі й латинські дисципліни, а одинокою пристрастю стали полотно й фарби. Вона починає малювати, хоч, принагідно, не цурається різних "прикладних" мистецтв: вона прекрасно вишиває, гаптує, "батікує", випалює на шкірі й дереві, та взагалі має "золоті руки". Мила й товариська, з'єднує собі симпатії всіх товаришів-малярів, але виходить заміж за інженера Винникова. І може стала б вона статечною дружиною й матірю та господинею, коли б не війна й розлука з чоловіком. Попавши самітна до якогось міжнародного табору, розважає себе малюванням портретів унрівських "начальників" та їхніх подруг, і здобувши цим способом різні "привілеї", дістає вкінці стипендію на студії в Парижі. Цього їй тільки й треба було. Раз ступивши на французьку землю, закорінилася в ній міцно, записалася в академію, закупила полотен і фарб, і почала інтенсивно працювати.

Український Париж не бачив ще такого дива: незалежної, на американській стипендії, українки. Закрутилося багато поклонників біля молодої, гарної, з великим смаком завжди одягненої, малярки, що мешкала в несогірших готелях, а на літо виїздила на Кот д'Азюр, звідки привозила гори нових картин. Але Іванка Винників не була вільна... Вона розшукувала на всі сторони пропалого чоловіка...

Євгенія Зарицька

Її щастя до прихильних людей не обмежується виключно до українців і виключно до чоловіків. Її так же само люблять жінки й шанують чужинці. Одна, багата мільйонерська родина караїмів, відкриває перед нею не тільки свій "буржуйський" дім у Парижі й вілли на Блакитному Побережжі, але й щире, приязне серце. Вони опікуються нею в недузі, вони розважають її, коли найде на неї еміґрантська "хандра", вони розпродують її картини між своїми багатими знайомими. Чи тільки тому, що їхні сальони прикрашують Іванчині картини? Напевно ні, бо ж Іванна Нижник-Винників, все ж не така величина як Пікасо, чи інший Бюфе, на картини яких могли б собі дозволити багаті караїми. Що більше, коли Іванці забаглося зайнятися керамікою й вона поїхала до "керамічного містечка" Вальоріс на півдні Франції, та вивчила це трудне ремесло, — її караїмські приятелі віддали їй для цієї мети одну зі своїх віл, де наша малярка ось уже другий рік постійно живе й працює над своїми керамічними шедеврами.

(Продовження на стор. 9)

ВАСИЛИНА ВЕРГУН-МОДРИЦЬКА

Навчім дітей любити Україну

Прочитавши такий наголовок, багато наших ВШ. Читачок зараз поставлять цілу низку запитань: "Я ми маємо навчити наших дітей любити Україну, коли вони родилися не в Україні"? "Як ми маємо їм казати любити те, чого вони не бачуть?" "Як їм пояснити що таке Україна, коли вони кажуть, що того не розуміють?"

Запитання правильні, але не слушні. Неслушні вони тому, що поняття "любов до України" трактують дуже поверхово і виводять її від місця народження, краси природи і т. п. Правда, місце народження, краса природи, і т. п. мають вплив на збудження любови до батьківщини, але вони не всецільні і не одинокі. Любов до батьківщини в першу чергу базується на любові до свого роду, до своєї традиції, культури, історії розвитку й боротьби нації за самостійність незалежного життя.

Таким чином, як бачимо, щоб діти, які народилися поза кордонами, могли любити Україну, то в їх свідомості мусить бути поширене й поглиблене чуття до того, що є їм найближче — родина, рід, українська спільнота, мова, пісня, традиція та історії боротьби за визволення. В свідомості наших дітей мусить бути поширене поняття свободи й добробуту тої країни, в якій вони живуть, на територію України, в якій панує диктаторський режим московського большевизму. Іншими словами — в наших дітей мусять сильно розбудитися альтруїстичні почування в тому напрямі, що всі їх вчинки, вивчення мови, пошанування звичаїв, наука в школі, гарна поведінка на кожнім кроці, добре слово про Україну, все це дії в тім напрямі, щоб принести честь і славу Україні.

Коли ми навчимо наших дітей любити виявляти вчинками своє українство, то це буде ця чинна любов до України. Вона буде виявлятися найперше в тім, що ми будемо до дітей говорити рідною мовою і вони будуть такою мовою відповідати. Діти будуть українською мовою молитися і ходити щонеділі до церкви на Богослуження. Будуть ходити до української школи, щоб там набратися відомостей про Україну.

Вщіпивши дітям у серця любов до свого рідного і переконавши їх, що Україна є закордоном, бо тут живе народ, що вийшов з України і тут можна своїми добрими вчинками допомогти Україні — ми навчимо наших дітей любити Україну. Наші діти, знайшовшися на відповідних становищах у приватнім чи державнім житті, напевно будуть гідно заступати право України на повну національну і соціяльну самостійність. Мусимо прийняти нове гасло: Навчім любити Бога й Україну у вияві наших думок та вчинків!

ОКСАНА ЛЯТУРИНСЬКА

ВЕСНЯНКА

Ой, виходь, Яр-Весно*),
ой виходь же, красна,
та й зарана-рана,
молодою вбрана,
молодою вбрана!
Вийди ж ти в лелітках,
вийди ж ти у корхах!
Вийди, мов з садочку,
в пишному віночку,
в пишному віночку!

І таки з барвінку,
і таки з калини,
на вишневім прутті,
у зеленій руті,
у зеленій руті!
Та ще й з василечком,
та ще й з сухоцвітом,
та й з вівсом, щоб сито
ще й життям неспито, —
з житом, житом, житом!

---

*) ПОВНИЙ ВІНОК ЯР-ВЕСНИ

Яр-Весна, Весна, Ягілка, або Лада, була колись у нас за уявленнями пращурів одна й та сама богиня весни і краси, тільки в якійсь інкарнації (перевтіленні) з молоденької в пишну красуню. Це її викликають під весну дівчата веснянками, це їй потім (тепер на Великдень) виводять короводи чи ягілки, чи гагілки. Як вірили, це вона дарує дівчатам свій вінок на Великодні Свята, а парубкам (через дівчат) по красній писанці. Вінок сміють носити тільки "чисті" дівчата. Символом того Яр-Весняного вінка залишилось досі "гильце" чи "вильце" на весільному короваї, де під корхами і лелітками має бути спосна аж сім родів із "квіття" вінка Яр-Весни: жито, овес, барвінок, калина, м'ята-рута, василечки і сухоцвіт (інакше безсмертники). Кожне з "квіття" має своє окреме значення, як і вишнева чи з чорноклену гілка, з чого роблять гильце або плетуть дівочий вінок. Пізніше почали плести вінки з різного зілля, а то й купувати готові. Тільки для молодої конче плели обрядово пишний вінок з усього того "квіття". Плели не "копицею", як це бачиш тут на дівчатах, а "півмісяцем". Це також мало своє символічне значення, але й вінок був зграбніший, краще "личив" дівочому округлому личку, вицовжуючи лінії. Таки вміли колись наші дівчата дібрати до краси! Прав-

ОЛЬГА ВОЙЦЕНКО

НА СЛУЖБІ МИСТЕЦТВА

(Із слова на відкритті Виставки Школи пані Катерини Антонович*)

Високодостойні Пані й Панове,
Дорогі Учениuи!

Маю велику приємність в імени Патронату Школи Малювання й Рисування проф. К. Антонович відкрити сьогоднішню імпрезу — 4-ту з черги Виставу учнів і учениць школи.

Поволі це вже входить у традицію, що при кінці кожного навчального року ця школа презентує громадянству висліди своєї цілорічної праці. Хто уважно слідкував за успіхами молодих адептів мистецтва, той напевно помітив поступ і щораз більше розгортання молодих сил у творчому напрямі.

Думаю одначе, що сьогоднішня виставка дуже добре з'ясовує широкий розмір і скалю не тільки зацікавлень учнів, але й різниці в мистецькому оформленні й техніці найрізніших тем, що їх вони виконували.

Сама школа існує вже шість років й сьогодні ми вже маємо майже зрілі праці перших учениць, що з ними пані Антонович починала працю. Крім цього є середня група, яка виказує не менший поступ у праці в порівнянні з минулорічною виставою. А врешті бачимо наймолодшу групу, початківців і їхні перші кроки в шуканні шляхів мистецької експресії. А в сумі, ми маємо на цій виставі прекрасний образ індивідуального зусилля не тільки учнів, але самої керівниці школи — пані Антонович.

У зв'язку з цим, я хотіла б сьогодні зробити одну загальну увагу, що торкається нашого культурного життя в Канаді. Є багато людей серед останньої повоєнної еміґрації, що маючи високий науковий, мистецький чи інший професійний стаж, дуже часто не здобуваються на ніщо інше як на пасивну критику "примітивної" — за їх словами — Канади. Але на щастя є інші, правда може нечисленні, які власне своєю працею і вкладом у культурне життя, як не можна краще, служать одинокі правій засаді "зробити або дати найбільше в даних умовинах". Себто, дати максімум. Таких людей треба нашій спільноті, таких людей треба й Канаді. І до таких людей

Проф. Катерина Антонович

ми можемо з приємністю зачислити й пані Антонович, яка не зважаючи на всі труднощі намагається передати своє мистецтво і своє знання молодому українсько-канадійському поколінню.

Ми дуже вдячні пані Антонович за її ініціятиву й щоб хоч у дрібній частині допомогти їй у праці, ми зорганізували минулого року патронат, що має на меті морально, а коли буде змога, то й матеріяльно підтримати школу пані Антонович.

В імені цього патронату я вас всіх тут щиро вітаю й оцим відкриваю виставку школи.

*) Гл. стор. 16

да, тепер чистий український тип і тяжко побачити, тож тому, мабуть, і відчуття краси звироднiло.

Про кожен рід "квіття" або тільки деякий, співає весільна пісня, властиво, ті мізерні залишки її, що до нас дійшли. Значення квіття: барвінок наповідає про первістку, чисту дівочу красу, калина — про пишну молоду красу, рута — про дівочу красу вічно-"зелену" — красну гарну. Вишня — про ніжність серця. Васильки і сухоцвіт пов'язані з смертю, з душею кажуть про пам'ять, про божеське і заповідають новонародження. Тому їх кладуть і до труни і ними прикрашають божник. дітности, заповідає повноту, багатство життя — дітністи, заповідає повноту, багатство життя — "ситість". А жито заповідає саме життя (слово "жито" — вивідне від "жити").

Якби хтось із наших жінок знав про інше значення або пам'ятав якусь весільну пісню, де говориться про "квіття", — прошу ласкаво подати на адресу "Жіночого Світу".

ЛІДІЯ ЛУГОВА

СЕСТРА МОНІКА

Коли я почала працювати в одному французькому манастирі, звернула на мене особливу увагу старша віком сестра Моніка. Всі інші сестри були дуже молоді. Вона ходила убрана не в білій уніформі сестер, тільки в чорному, а таких сестер було на весь манастир три, або чотири. Мені пояснили інші сестри, що сестри в чорному убранні не мають жадного зобов'язання бути в манастирі, вони можуть іти у світ, коли забажають, але це рідко буває.

Сестра Моніка часто усміхалася до мене, але про ніщо ми не говорили. Ми працювали на двох протилежних крилах довжелезного манастиря і стрічалися тільки під час одно-годинної перерви на обід. Я працювала в шкільці до помочі сестрі з французькими дітьми, а сестра Моніка робила весь час мітли, т. зв. "мапи", з тоненьких ниток, які нашивала на шматки.

Одного дня мене зацікавила її праця і я зайшла до неї на її крило манастиря. Ми говорили на різні теми. Я довідалась від неї, що вона живе вже понад 10 літ у манастирі і ввесь час важко працювала. Від цього часу ми завжди сходилися разом під час обідової перерви у просторій елегантній вітальні і мені дуже мило минав час в її товаристві.

Сестра Моніка була дуже худа й нераз здавалося мені, що вона переломиться в стані. Мала цікаві повні задуми, морської краски очі і я любила дивитися в них.

Одного дня я сказала її, що я українка, чим вона дуже здивувалася. Її обличчя немов віджило, почервоніло й вона почала немов щось давне, забуте собі пригадувати.

— Мадам Лідія, я ніколи не знала, що ви українка. Я не знала, що для вас важне хто я, якої нації. Але що саме ви українка, я не подумала — якось неждано вона сказала. Мій Олень також був українець. Як то дивно, як то дивно. У своєму житті я не знала багато українців, але я знала добре Оленя.

— Якого Оленя, питаю сестри, бо ж у нас олень це не ім'я мужчини.

— Так він називався — Олень, але тому, що ви його не знаєте, я вам про нього розкажу. Він живе ще. Очі сестри Моніки ще більше віджили і вона півголосом закликала — Олень, Олень.

Я слідкувала за нею. Як може змінитися людина під враженням давніх споминів. Мені здавалося, що вона навіть була гарна в цій немов дивній екстазі.

— Коли ми сиділи часом ввечері — почала сестра Моніка, Олень розказував мені завжди про свій далекий, незабутній край — Україну. Малював мені найніжнішими красками гори й долини, немов хотів вслухуватися в ритм і шум його гірських потоків. Він був сином Карпат, тому над усе любив гори, в яких його батько боровся як Січовий Стрілець з крісом у руках, а мати була при Червоному Хресті і несла поміч раненим. Далі він розказував так гарно про його дитячі літа та дні ранньої молодости і про його перше кохання ген там, далеко, в його рідному краю. Він сам був партизаном у 1942 р., його ранили, а друзі перевезли у Львів, опісля до Відня. У Відні довго хворів, а коли набрав сил, виїхав у Францію. У Франції весь час працював у різних українських установах і товариствах, а все для України, про якої волю завжди мріяв. Коли я бачила Оленя втомленого після засідань, я порівнювала його з молоддю мого народу і я не знаходила нікого, щоб дорівнював йому. Олень був інший, як вони, повний посвяти, повний думок про свій далекий край. Я полюбила була вашу далеку Україну, хоч це для мене був незнаний край, а повний чару, як весна, як цвіт яблуні. Про наші особисті почування ми не говорили багато. Олень був гордий і працьовитий, хоч він не перевищав мене у студіях. Його гумор часто змінявся від веселого до сумного та це я приписувала обставинам його життя. То була осінь, як я пізнала Оленя. Осінь така сама, як буває у нас кожного року в природі. Листочки сумно, сумно спадали вниз з дерев і сонце хоч світило, але вже не гріло. Тільки нам горіли огниками очі. Нам на душі було так радісно, так весело, так добре. Це був вечір, пізній вечір, а може ніч, сама не знаю. Знаю тільки, що цей вечір остався назавжди в моїй пам'яті. Про все забула тільки образ Оленя остався незабутнім. А квітку від нього — гвоздик берегла, щоб ніхто не бачив. Коли була сама, відчиняла легенько коробочку і вдивлялася в цей колись білий гвоздик, а тоді хвилини пережиті з ним приходили до мене в гості. Мої думки кружляли немов в калейдоскопі, а я сиділа і дивилася на гвоздик. Його давно я повинна була кинути в забуття, бож пелюстки його такі мертві і жовті, але цього я не зробила, бо він завжди розказував мені про нашу першу зустріч, ген там, далеко, в північній Франції, де шумів дивну казку ліс і повне чару озеро манило. Спомини, спомини. Вони часом такі болячі, а часом такі радісні.

І сестра Моніка дрижачими руками відчинила двері і вибігла з кімнати. За хвилину принесла маленьку коробочку, а в ній щось завинене в ваті. Це був колись гвоздик. Справді був колись, я подумала, бо ніщо з нього не осталося, зісохлі листочки не подібні на квітку.

— Олень був дуже оригінальний і я ніколи не могла знати, що він думає, що він робитиме, продовжувала сестра Моніка. Він був химерний і дикий, як справжній Олень...

Мені здавалося, що її душа співала якусь дивну, не доспівану пісню, якусь дивну, не відіграну симфонію душі, якій на ім'я було кохання.

Вона почала ходити по кімнаті, немов чогось шукаючи, а може це давні знайомі думки виринали в пам'яті.

— Сестро Моніко, може вам важко про це оповідати, — питаюсь.

— Ні, але я забула ще сказати вам Мадам Лідія, що я не була Моніка на світі, я називалася Маріянна і походила з північної Франції. Ми стрічалися з Оленем випадково і вона при тім усміхнулася. Ми ходили такі безжурні по вулицях міста, ми мали так багато собі розказувати, що наші теми здавалося, не були вичерпані. Мене, як Маріянну, дочку багатого купця цікавили різні питання на теми виховання жінки у суспільній праці. Мене можна було стрінути в дитячій клініці, де я залюбки роздавала бідним дітям молоко, також на зборах харитативних установ, в захисті на дитячих равтах. Мій дзвінкий голос лунав по залях, немов серце миталевого дзвінка. Любили мене старші й дітвора, бо я завжди була весела й щаслива й ту радість намагалася передавати своєму оточенні.

— Що сталося, дорога сестро, що ви пішли в манастир? — питаюсь.

— Пішла під впливом одного сумного вечера з Оленем. Ах пригадую собі перші важкі дні в манастирських мурах Франції. — Важка праця, зимні понурі келії і молитва. В початках я не вміла навіть стільки молитися, що було приписано. Думала втекти з тих страшних мурів. Змагалася цілі ночі зі собою. З кожного кута кімнати визирала страшна туга і я закривала тоді руками очі, щоб нічого не бачити й не чути навіть удару свого серця. Тужила всім своїм єством і нічого іншого не знала крім болячої туги. Минали дні, які сплітались в тижні, тижні в місяці й роки, а я далі ще тужила. В перших двох роках заборонені були навіть листи від моєї одинокої сестри. Опісля я довідалася, що сестра одружилася і виїхала до Канади. Коли довідалася, що й він виїхав до Канади, я покинула страшні мури манастиря у Франції і саме перед останнім обігом виїхала за океан.

Перші дні в домі сестри в Канаді були для мене відпочинком, опісля шукала праці, не хотіла жити на ласці сестри і шваґра. — Коли ж знайшла я працю, я була здавалося, щаслива. Та згодом знову давні спомини почали повертатись до мене. Виринула думка дивна, думка побачити Оленя, пережити з ним хоч один, одніський вечір. Я знала, де він працює, та не мали відваги піти до нього, чи хоч би потелефонувати — боялася його страшно. Пригадувала собі останній з ним вечір, що приніс мені стільки терпіння. Однак послухала його ради, яку кинув мені на прощання, заступила його вервичкою. Та показалося, що й молитва не мала тут сили.

(Далі буде)

Комітет підготовки весняного чайного прийняття в Содбурн, Онт. (Гл. стор. 21). Зліва до права: пп. І. Ключка, Т. Підзамецька, голова Відділу, О. Рогожинська, Т. Форманець, А. Голинська і А. Зацерковна. Сидить п. Дж. Фабро, дружина посадника міста.

Перша "ластівка" з України

Читачкам "Жіночого Світу" може вже й відомо, що до Виндсору прибула з Західньої України (Галичини) дружина відомого суспільно-громадського діяча, п. Павла Дуди — пані Катерина Дуда, що по 30-ти літах з гаком примусової розлуки нарешті могла знову з'єднатися зі своїм чоловіком. Не буденне це щастя і не кожному бажаючому вдається, хіба що декому може допомогти Міжнародній Червоний Хрест, як це й було з п. К. Дуда.

Довгий та тернистий шлях бюрократичної системи совєтської адміністрації прийшлося пережити п. К. Дуді, аж поки їй засвітила зоря волі! Правдивої Канадійської Волі!.. Про те, як їй там "жилося" та яке там "життя" нашого народу в Україні під московсько-комуністичним режимом, ми тут, у вільній країні знаємо, отже не розпитуємо її, щоб не збуджувати в неї гірких споминів того, що вже раз назавжди проминуло як важкий зловісний сон-мара...

Недільний день 4-го травня, 1958 р. буде для п. Катерини Дуди довго пам'ятним і радісним, бо того дня заля Філії УНО була заповнена рідними, приятелями і знайомими ще з давніх-давніх молодечих літ, односельчанами с. Куликова (коло Львова) та принагідними запрошеними громадянами, що прийшли привітати першу "Ластівку" з Рідного Краю...

Відкриваючи прийняття-бенкет в честь новоприбулої п. К. Дуди, головний ініціятор і тостмастер, п. Ол. Косіковський представив її присутнім і попросив о. М. Горошка, пароха Української Католицької Церкви у Виндсорі, провести молитву... Після молитви п. К. Дуда промовила зворушливими словами: "Передаю вам усім сердечний привіт з України!"... Я була сьогодні в церкві і щаслива тим, що можу молитися за тих наших, яким у Краю невільно до церкви ходити... Я дуже-дуже щаслива, що можу бути разом з моїм чоловіком, дітьми, зятем і внучатами та з вами мої давні і теперішні приятелі-друзі... Коли я виїздила, то знайомі зі сльозами просили мене поздоровити вас усіх з Рідної Землі!.. Мала я нагоду говорити з вашими рідними, які одержували від вас посилки. Всі вони дуже дякують за пам'ять і допомогу. Старшим людям тяжко без помочі з-зовні... Багато наших сестер без чоловіків (не знати де вони й поділися!), потребують вашої допомоги. Все я прошу Господа Бога, щоб вони діждалися того часу, коли зможуть позбутися тієї "влади"... Наші селяни, вони вже не ті кволі та безпомічні-безрадні, якими ви їх пам'ятаєте в минулому, тепер вони загартовані свідомі українці!.. Я щаслива, що находжуся між вами!..

Перше слово привіту зложив о. М. Горошко: "Сьогодні для нас зворушлива хвилина! Тут зібралися ті, що покинули свою Рідну Землю, бо обставини їх примусили покинути й мандрувати в невідоме, а між нами і п. Катерина Дуда... Наш нарід в Україні живе в найстрашнішій тиранії московського комунізму... Згадати б хоч сторінку з історії московських коронованих деспотів — Петра 1-го і Катерину 2-гу, вони також були душителями України, а тепер прийшли їхні такі самі наступники... Одна велика ідея об'єднує нас усіх, це — Вільна Самостійна Соборна Україна! Дай Боже, щоб до цього якнайскоріше прийшло, щоб наш нарід зажив вільним життям... Московщина відбирала й далі відбирає нашому народові можливості творчого й культурного самостійного життя... Коли б нашому народові дати повну волю, він певно видав би зі себе творців світової науки, культури і провідників!.. Вірю в те, що там, в Україні ждуть на воскресення... Христос Воскрес — Воскресне Україна!...

Далі чергувалися привіти і спомини земляків з с. Куликова та привіти від організацій. Від УЗХ, Відділ 14, Детройт, ЗДА — пані Строжовська, від Філії УНО — п. П. Мудрий, голова, від хору "Думка", Детройт — пані Левкут, від ЛУКЖ — пані Ф. Бучок, від Рідної Школи при Філії УНО — пані Ю. К. Яворська, від Радіо-години з Лімінґтону — п. Ґабота, пані А. Ґапа, сестрінка п. П. Дуди, п. С. Лозинський, голова БУК, п. Гриневич (Лімінґтон), п. Масний (Емерстбурґ), пані Бала, п. Б. Зелений і багато інших осіб висловлювали свої побажання, щоб п. Катерина Дуда в нових умовинах життя скоріше позбулася марева перебування під совєтами. Пані Ірина, донька п-ва П. і К. Дудів, говорила про те, як її діти все розпитувались, коли та коли ми вже побачимо нашу бабцю? Аж нарешті то здійснилося! Промови переплітано піснями: "Ой, видно село", "Ой, у лузі червона калина" "Тече річка невеличка" і ін.

На закінчення пані К. Дуда подякувала всім, що прийшли її привітати на канадійській землі та заявила, що буде рада, коли її покличуть в свої ряди для культурної праці.

Коротку характеристику діяльности п. Павла Дуди на нашому терені подав п. О. Косіковської, пригадуючи, що п. Дуда є не тільки завжди діяльним членом УНО і УСГ, але є також головним представником Українського Народнього Союзу на цілу Канаду.

Кінцеве слово мав п. П. Дуда. Він дякував за ту велику честь, яку зроблено для його дружини, дякував усім тим, що прийшли і тим усім, що потрудилися!...

При кожній нагоді п. Ол. Косіковський турбується про нашу пресу, і тепер попросив присутніх зложити дар на пресовий фонд. Зі збірки призначено на "Жіночий Світ" $10.00. Жертводавцям велике спасибі.

Я. Христич

Від мільйонів українок-страдниць

(ПРИВІТ ОЛЬГИ ВЕНГЛЬОВСЬКОЇ МИТРОПОЛИТОВІ КИР МАКСИМОВІ ГЕРМАНЮКОВІ В МЕЛБОРНІ)

Ваша Екселенціє!

Нехай буде вільно мені, як одній з численних українських жінок, засланих московсько-большевицькими катами України на далекий, пустинний Казахстан, — привітати сьогодні тут Вас, Найдостойніший Владико, від мільйонів нещасних жертв нелюдського совєтського терору.

Шостого листопада 1939 р. большевики ув'язнили мого чоловіка, майже цілу мою родину, що пропали без вісти, — а мене саму 5 травня 1940 р. вивезли в "руді, руді, аж червоні" кіргізькі степи, там, де тому 100 літ царська Росія заслала найбільшого українського поета, Тараса Шевченка, на 10 літ неволі...

Там страждала я повних 6 літ, — а багато тисяч таких, як я, ще й досі страждають серед невиносимих спек і суховій у літі, серед морозів і буревіїв, глибоких снігів в зимі, на важкій виснажуючій роботі, на голодових харчах, серед найгірших гігієнічних і моральних умовин, у брудних землянках...

Невмолима смерть збирала там багате жниво, бо тисячі жінок і дітей умирали від недоїдання, холоду, спек, різних недуг, важкої праці, без лікарської допомоги, від знущань енкаведистів...

І серед цих неймовірно важких умовин — тільки одна-одинока Христова віра і гаряча молитва підтримували мене й тисячі українських і інших жінок, не допустила до повного заломання, — але допомогла перетривати це невимовне важке горе та щасливо видістатися деяким, і мені між ними, із совєтського пекла...

Хоч ми не мали там ані своїх священиків, ані церков, а в неділі і свята мусіли важко працювати, так само, як і в будні, — то ми всі потайки молилися щоденно так щиро і гаряче, цілим серцем і цілою душею до Милосердного Бога, Бога наших батьків, прадідів і славних предків...

І Милосердний Господь вислухав мою молитву серед диких пустинь Казахстану, — допоміг мені вирватися з кігтів червоного диявола, віднайти по 18 літах розлуки мого одинокого сина, і прилетіти літатком до благословенної Австралії, де ми маємо своїх священиків, католицькі церкви, де збираємося будувати свої власні церкви, бо тут ніхто нам не перешкаджає явно визнавати святу віру наших батьків і предків.

Високопреосвященний наш Архипастирю! Українські жінки на засланні в далекому, пустинному Казахстані, серед найважчих умовин, ніколи не перестануть найщиріше молитися, щоб наш Милосердний Господь приспішив день їхнього визволення, великий день свободи для 50-мільйонового українського народу, поневоленого разом з багатьома народами Европи й Азії жорстоким російсько-комуністичним імперіялізмом і деспотизмом. Мільйони засланих українських жінок вірять свято, що цілий вільний християнський світ приєднається до їхніх гарячих молитов, і що цей величавий хрестоносний похід молитов остаточно завалить безбожне царство червоного антихриста, і поверне волю нашій Неньці-Україні та Українській Церкві-Мучениці, за Христову Віру, — і повстане оновлена і прославлена, вільна і незалежна Християнська Україна.

* * *

Цей хвилюючий привіт зворушив до глибин душі цілу залю, бо він розкрив одну з болючих ран України, одну з її трагедії — пустині Казахстану, прокляті ще Шевченком, а потім тисячами і тисячами українських засланців, политі обильно українськими сльозами і кров'ю, засіяні українськими кістками... Тому не диво, що багато людей на залі, жінок і навіть чоловіків не могли здержати сліз, коли згадали, що і їхні найближчі каралися, або ще дальше караються на пустинях Казахстану.

Приявний австралійський католицький журналіст, співробітник мелборнського католицького тижневика "The Advocate", у числі з 20. 2. 1958 р. пише про це так на 19 стор. під титулом: "Українське оповідання про червону брутальність" — і додає ще підтитул "Земляки плачуть на прийнятті для Архиєпископа Германюка": "Українські жінки, — і теж чоловіки, — плакали не соромлячись у катедральній залі останньої суботи, коли вони слухали роздираюче серце оповідання про комуністичну брутальність, що його оповідала одна з їхніх землячок, п. Ольга Венгльовська. П. Венгльовська, що пережила 6 літ комуністичних переслідувань, заки вона видісталася на волю та виемігрувала до Австралії до свого одинокого сина, була одною із промовців під час прийняття в честь Їх Екселенції Митрополита Максима Германюка, Ч.Г.І., Апостольського Візитатора українських католиків в Австралії". Дальше він подав повний текст промови в англійськім перекладі.

І. Д.

(Продовження з стор. 3)

Надію на віднайдення чоловіка Іванка поволі вже втрачає, все ж таки не зв'язує свойого життя з іншим. Зате ж, скільки може, використовує нагоди для подорожування. Вона побувала в Італії, Німеччині, Еспанії, Швайцарії, Бельгії, оглянула безліч музеїв, картинних ґалерій, призбирала масу мистецьких альбомів, монографій, репродукцій, уже й не говорити про її власні картини, кераміку, малюнки на шовку, гапти, зразки вишивок тощо. Одне тільки: вона ніяк не хоче податися "за море", хоч як і намовляють її, знову ж таки, численні приятелі в Америці й Канаді.

(Продовження слідує)

В РОКОВИНИ СМЕРТИ

Минулого, 1957 року, 5-го червня відійшла від нас у вічність пані Ганна Мандрика. Втрата її дуже відбилася на культурному житті Вінніпеґу. Вона дійсно була високо-культурна жінка, виступала з цікавими доповіддями в різних організаціях, не запитуючи до якої партії чи до якої церкви належить та організація. Для неї було важне, що ця організація українська, не комуністична. Ми чули її доповіді в Осередку Української Культури й Освіти про зруйнування большевиками нашої дорогоцінної культурної пам'ятки — Михайлівського Собору в Києві. Передостаннього року вона виступала на відкритті виставки учнів малярської школи проф. Катерини Антонович з цікавим рефератом про українське мистецтво й виховання молоді, а минулого року вже так недобре себе почувала, що тільки по телефоні сказала, що їй лікар заборонив хвилюватись і прилюдно виступати. Але виглядала вона так завжди добре, що якось не хотілось вірити, що кінець її життя такий близький і так скоро після того її не стане.

Виступала вона і працювала в багатьох організаціях. Про її життя і працю було багато написано, то не буду повторюватись. Хочу тільки згадати її теплим словом у річницю її смерти. Ніби так недавно вона була між нами, завжди лагідна, спокійна, шляхетна і завжди толерантна до всіх.

Хай канадійська земля другої нашої батьківщини буде їй легкою. А в нашій пам'яті збережеться спогад про неї і її милий образ.

* * *

Тут хотілось би згадати ще одну українську, також високо-культурну жінку, Лідію Івановну Садовську, яка відійшла від нас також у цьому самому червні місяці — 18-го, 1954 року. В одному з листів до мене вона писала: "Ми всі мусимо працювати так чи інакше для України, бо без цього нема сенсу нашого життя". Ці слова можуть бути моттом для всього її життя, для всієї її праці. Тут я хотіла тільки згадати її і відмітити її довгу і віддану працю для того, щоб ми не забували тих жінок, що стільки вкладали зусилля, енерґії і сил для культурної праці України*).

Катерина Антонович

*) Довші статті про їх життя і діяльність були поміщені в "Ж. С." — Ганни Мандрики за червень, 1957 р., а про Лідію Садовську за липень-серпень, 1954 р.

КОНКУРС

Ставлячи собі завдання підготовити в найближчому часі справу збудування репрезентативного пам'ятника Т. Шевченкові, під який, за дозволом провінціяльного уряду, призначена найкраща частина площі перед парляментом Манітоби у Вінніпеґу, звертаємося з запрошенням до українських мистців взяти участь в опрацюванні проєкту такого пам'ятника. Відслонення його відбудеться в 1961 році в 100-річчя смерти Поета.

В конкурсовому поступуванні передбачені три премії:

1) $750.00 — 2) $500.00 — 3) $250.00

Особовий склад жюрі буде проголошений пізніше.

Приймаючи наше запрошення до участи в конкурсі, кожний мистець зобов'язаний надіслати писемне зголошення, після чого вони одержать наші детальні інформації про ближчі побажання в справі проєкту.

Останній речинець для зголошення — 30 червня 1958.

Зголошення відноситься до українських мистців усіх країн, без обмеження.

Українську пресу в усіх країнах просимо про передрук цієї оповістки.

Зголошення слати на адресу:

UKRAINIAN CANADIAN COMMITTEE
722 McIntyre Building, 416 Main Street,
Winnipeg 2, Man., Canada

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
ПРЕЗИДІЯ

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА В КАНАДІЙСЬКИХ УНІВЕРСИТЕТАХ

Звернення КУК до української молоді й батьків

Наближаються літні ферії і в тому часі в кількох канадійських університетах (Оттава, Монтреал, Вінніпеґ, Саскатун) відбудуться курси українознавства, зокрема курси української мови.

Важливість цих курсів є для всіх самозрозуміла. Розвиток культурного, політичного, економічного життя в Канаді вимагає того, щоб у нас якнайбільше число громадян знали більше мов як одну, а зокрема ж мову того народу, до якого вони належать. Кожна людина, що не зі своєї вини не мала дотепер змоги вивчити мову своїх предків, має добру нагоду зробити це на літніх університетських курсах.

Особливу увагу на ці курси повинні звернути вчителі народніх і середніх шкіл. Робляться конкретні заходи для введення в Манітобі й Алберті української мови як предмету навчання. В Саскачевані є вже 13 шкіл, де викладають українську мову й українознавство. Одна з передумов є кваліфіковані вчителі, які мали б право й кваліфікації до навчання української мови. Такі кваліфікації можна набути в університетах, головно ж у часі літніх ферій.

Закликаємо отже всю молодь, батьків, а теж і Складові Організації КУК і Відділи КУК поцікавитися ближче справою літніх університетських курсів українознавства й заохотити всіх, хто повинен у них взяти участь.

Комітет Українців Канади

ГАННА ЧЕРІНЬ

ВЖЕ ПОРА В ТАБОРИ

ВЖЕ НЕ ХЛИЩЕ ЛЮТИЙ ВІТЕР,
ЗАМЕТІЛЬ НЕ СВИЩЕ.
ДІД-МОРОЗ, КОЖУХОМ ВКРИТИЙ,
СПИТЬ ДЕСЬ НА ГОРИЩІ.

ПОЛЕ ЦВІТОМ ВКРИЛА
ВЕСНА ЯСНОКРИЛА.
ЧОВНИКОМ ВІД'ЇХАЛА —
НАП'ЯЛА ВІТРИЛА.

І НАДХОДИТЬ ЛІТО —
ОХ, СКОРІШ ЯКБИ ТО!
СОНЕЧКОМ ОСЯЯНЕ,
ДОЩИКОМ ПРОМИТЕ.

І БІЛЯВЕНЬКІЙ ОКСАНЦІ
РАЗ СКАЗАЛА МАМА ВРАНЦІ:

— ДОНЮ, ОСЬ ТВОЯ ВАЛІЗА.
БАЧ — МІЦНА НЕМОВ З ЗАЛІЗА!
ВСЕ ПОТРІБНЕ ТИ ЗБЕРИ.
ЧАС ЗБИРАТИСЬ ДО ОСЕЛІ —
У ДИТЯЧІ, У ВЕСЕЛІ
В УКРАЇНСЬКІ ТАБОРИ.

— ДОБРЕ, МАМО! МИЛО, ПАСТА —
Я ВМИВАТИСЬ БУДУ ЧАСТО!
РУШНИКИ І ПОСТІЛЬ БІЛА,
І ОДЕЖА — ВСЕ ВЖЕ Є.
— ТИ ГЛЯДИ, ЩОБ ЗАСТЕЛИЛА
ВРАНЦІ ЛІЖЕЧКО СВОЄ!

З КУХНІ ЧУТИ ГОЛОС БАБЦІ:
— НЕ ЗАБУДЬ ЩЕ ВЗЯТИ КАПЦІ!
А МАЛА СЕСТРИЧКА ЗНИЗУ
ЛЯЛЬКУ ВПХАЛА У ВАЛІЗУ!

ПОЇЗД ЧМИХАЄ СЕРДИТО:
"Ш-Ш-ШВИДШЕ, ДІТИ, Ш-Ш-ШВИДШЕ, ДІТИ!"
— ЗАРАЗ! ОЙ, ЯК ШКОДА МАМИ...
ДЕХТО ПЛАЧЕ: "ЇДЬТЕ З НАМИ!"

— МИ ЛИШИТИСЬ МУСИМ В МІСТІ,
ПРАЦЮВАТИ, ПИЛЬНУВАТИ,
ЩОБ МОГЛИ ВИ, СИТІ Й ЧИСТІ,
У ОСЕЛЯХ СПОЧИВАТИ.

ПОЇЗД РУШИВ. "ПРОЩАВАЙТЕ!!!
ШВИДШЕ В ГОСТІ ПРИЇЖДЖАЙТЕ!"

ЛЯО - ТСЕ

Давним-давно, бо ще кілька століть перед народженням Ісуса Христа і дуже далеко від нас, бо аж у китайському царстві, жив великий мудрець — Ляо-Тсе.

Це так його називали Ляо-Тсе, себто старий майстер, учитель. Називали його ще сином сонця, бо леґенда оповідала, що народився з соняшного проміння. І чи одне розказували леґенди?

Правдою є що походив з селянської родини, а був такий мудрий, що не було йому рівні в цілому китайському царстві. Тож не диво, що став він високим урядником імператора. Писав історію держави, був архіварем у святині предків та заслужив собі всяких високих почестей.

Та не такий був мудрець, щоб захопитися почестями, владою. На середньому віку свого життя покинув він столицю великого царства, покинув всі почесті й вигоди життєві та пішов далеко в ліси на самоту, щоб там роздумувати про вічні правди. Але й там знаходили його люди й то визначні мужі та шукали в нього мудрости та поради.

Коли йому сповнилось 90 років, постановив піти десь далеко в невідомий край. На границі пізнав його один урядник і благав списати всі думки, щоб залишились вони для його земляків.

Ляо-Тсе послухав і справді написав тоді одну свою книжку, що називається "Тао-Те-Кінг". А потім помандрував кудись далеко.

Коли і де помер цей мудрець, ніхто не знає. Залишилась тільки його книжка, що дотепер належить до найкращих книжок світу. З неї промовляє глибока муд-

ріcть, що кидає ясні проміння на темні стежки людського життя.

Ось кілька мудрих думок з книжки Ля-Тсе:

1. Правдиві слова не підлещують,
Гарні слова не переконують.
2. Солідні люди не блищать,
Блискучі є ні правдиві, ні солідні.
3. Мудрі люди не є всезнайки,
Всезнайки не є мудрі.
4. Хто іде дорогою довершенности,
Не збирає скарбів,
Його надбання це те,
Що він іншим чинить.
Чим більше дарує,
Тим більше збагачується.
5. Як із праджерела життя випливає,
Не ушкоджуючи нічого,
Так чинив мудрець,
Не разячи нікого.

Ол. Копач

Т. ДМИТРЕНКО

КНЯЗЕНКО ЗАБАВИ

(КАЗОЧКА)

(Продовження)

ДАЙ ЖЕ МЕНІ ТОВАРИША,
ЩОБ Я НЕ СКУЧАЛА".
ТОДІ СТОЛИК МАРУСЕНЦІ
ТАК ВІДПОВІВ У ПІСОНЦІ:

"КОЗАЧОК Я СТОЛА,
МОЯ СЛУЖБА НЕ МАЛА.
ТРИЧІ КОЖНУЮ ДНИНУ
Я ЗГИНАЮ СВОЮ СПИНУ.

МЕНЕ ГАРНО НАКРИВАЮТЬ,
ВСЯКУ СТРАВУ НАКЛАДАЮТЬ
Й ПОЖИВАЮТЬ ДОБРІ ЛЮДИ,
ТАКА СЛУЖБА МОЯ ВСЮДИ.

ЧИ В ПЕКАРНІ, ЧИ В СВІТЛИЦІ,
СТОЛИК ЛЮДЯМ ЗНАДОБИТЬСЯ.
ПРИ НІМ МОЖНА ЧИ ЧИТАТИ,
ЧИ ДРІБНЕНЬКИЙ ЛИСТ ПИСАТИ.

ТА Й ЗАБАВИТИСЬ ПРИ НЬОМУ
І ВЕЛИКОМУ Й МАЛОМУ.
ТИМ СЛУЖИТЬ МОЖУ Я,
БІЛЬШЕ НЕ СИЛА МОЯ.

ПОСПИТАЙ, МАРУСЕНЬКО,
ТА КРІСЕЛЬЦЯ, СЕРДЕНЬКО!"
"ДЯКУЮ ТОБІ ГАРНЕНЬКО —
СКАЗАЛА МАРУСЯ,
ТЕПЕР ЖЕ Я ДО КРІСЕЛЬЦЯ
ЧЕМНЕНЬКО ЗВОЗУСЯ!
ОЙ КРІСЕЛЬЦЕ, КРІСЕЛЕЧКО, —
МАРУСЯ СКАЗАЛА,
ДАЙ ЖЕ МЕНІ ТОВАРИША,
ЩОБ Я НЕ СКУЧАЛА".
НА ТЕ КРІСЛО МАРУСЕНЦІ
ВІДПОВІЛО У ПІСОНЦІ:

"Я СОБІ ЛИШЕ КРІСЕЛЬЦЕ,
МАРУСЕНЬКО, ЛЮБЕ СЕРЦЕ!
І НА ТЕ Я У КІМНАТІ,
ЩОБ БУЛО НА ЩО СІДАТИ.
ДО ОБІДУ, ЧИ СНІДАННЯ,
ДО ВЕЧЕРІ, ЧИ ПРИЙМАННЯ,
ЧИ В ПЕКАРНІ, ЧИ В СВІТЛИЦІ,
ВСЕ КРІСЕЛЬЦЕ ЗНАДОБИТЬСЯ.

ЧИ ТО ШИТИ, ВИШИВАТИ,
ЧИ ПИСАТИ, ЧИ ЧИТАТИ,
ЧИ ПОСИДІТИ БАЖАЄШ,
ЗА КРІСЕЛЬЦЕМ ПОГЛЯДАЄШ.

ТИМ СЛУЖИТИ МОЖУ Я,
БІЛЬШЕ НЕ СИЛА МОЯ.
ПОСПИТАЙ, МАРУСЕНЬКО,
ПОСТІЛОНЬКИ, СЕРДЕНЬКО".

"ДЯКУЮ ТОБІ, КРІСЕЛЬЦЕ —
СКАЗАЛА МАРУСЯ,
ТЕПЕР ЖЕ Я ДО ПОСТІЛКИ
ЧЕМНЕНЬКО ЗВОЗУСЯ:
ОЙ ПОСТІЛКО, ПОСТІЛОНЬКО! —
МАРУСЯ СКАЗАЛА,
ДАЙ ЖЕ МЕНІ ТОВАРИША,
ЩОБ Я НЕ СКУЧАЛА".

(Далі буде)

ЗАЙЧИК

Біжить зайчик дорогою та й скаче,
Обтирається лапочками та й плаче:
Ой, всі ж бо я городи обійшов,
Ніде ж бо я капустоньки не знайшов.

М. ГАРДОВИЙ

ЛАСТІВЧАТА

Ластівки в сінях зробили гніздечко,
Тут вже цвірінькають двоє ввесь час.
Чую неначе те їхнє словечко —
Щебет й цвірінькання все раз-ураз.

Бачив як ластівки вили гніздечко:
Кожну хвилину летіли кудись;
Пір'я й соломку знайшли недалечко,
Потім ще й гілля принесли якісь.

Швидко гніздечко було вже готове,
Вивели хутко малих ластівчат.
Все враз змінилось у нашому дворі —
Пташки маленькі усе верещать!

Ластівки ці все на варті на стрісі,
Знають де дім їх і діточки тут,
В добрих людей, а не десь там у лісі, —
Добре там бути де люди живуть!

Хтоб ще міг знищити їхнє гніздечко?
Більше немає таких злих дітей.
Можуть сидіти собі тут безпечно,
Бо те гніздечко — у добрих людей!

А як хто в хату ввійде — враз дзвіночок!
Ластівки хату оту бережуть,
Ввесь угорі зацвірінька куточок —
Так вони дякують людям, мабуть!

ВЕСНЯНА ПІСЕНЬКА

ПРИЙШЛА ВЕСНА, ПРИЙШЛА ЯСНА,
ДО НАШОГО САДКА, —
БРИНИТЬ СЬОГОДНІ ВСЮДИ СМІХ
І ПІСЕНЬКА ДЗВІНКА.

СХОВАЄМО МИ ТЕПЛИЙ ПЛАЩ,
СХОВАЛИ ВЖЕ САНКИ, —
ДЗЮРЧАТЬ - СПІШАТЬ НА ВУЛИЦІ,
ПЛЮСКОЧУТЬСЯ СТРУМКИ . . .

З - ПІД СНІГУ ПОКАЗАЛАСЯ
ВЖЕ НА ГОРБКАХ ЗЕМЛЯ,
ХВИЛЮЄТЬСЯ БЕРЕЗОНЬКА,
ІЗ ВІТРОМ РОЗМОВЛЯ.

ПРИЙШЛА ВЕСНА, ПРИЙШЛА ЯСНА,
ДО НАШОГО САДКА, —
І СМІХ ВЕСЕЛИЙ ЗАДЗВЕНІВ
І ПІСЕНЬКА ДЗВІНКА.

НІНА БУРИК

О. ЛЯТУРИНСЬКА

В ПІСКУ

ЗАБЛУКАЛИ МИ В ЛІСКУ.
СТЕЖЕЧКУ ЗНАЙТИ Б ЯКУСЬ!
ТУТ ДАВАЙ ЗБИВАТЬ ПУСТУНКА,
ТА ЛУНА, СТАРА ЧАКЛУНКА.

ОТ ГУКНЕМО ЗНОВ І ЗНОВ:
— ДЕ ТИ, СТЕЖЕЧКО? АГОВ! —
ПОВЕДЕ ЗА НІС ЧАКЛУНКА,
ВІДГУКНЕТЬСЯ ЗЛУНКА, ЗЛУНКА

ДЕСЬ ДАЛЕКО ІЗ ДІБРОВ:
— ГОВ, АГОВ, АГОВ, АГОВ!

КОРІНЦІ ТА ВЕРШЕЧКИ

(УКРАЇНСЬКА НАРОДНЯ КАЗОЧКА)

Заприятелювали колись чоловік з ведмедем. Вирішили разом город садити, а що виросте — нарівно ділити.

— Мені будуть корінці, а тобі вершечки, — каже чоловік.

Погодився ведмідь. Посадили вони картоплю. Восени викопав чоловік собі картоплини, а ведмедеві віддав стебла.

Не сподобалося це ведмедеві. На весну він каже:

— Тепер уже я візьму собі корінці, а тобі вершечки.

— Гаразд, — погодився чоловік. І посадив на городі огірки.

Знову зібрав собі чоловік гарний урожай, а ведмедеві їсти нічого.

— Ні, каже ведмідь, — візьму тепер вершечки, а тобі корінці.

— Та добре, нехай уже так буде, — погоджується чоловік, і посіяв буряки.

Бачить ведмідь, що знову йому бадилля припало, розгнівався і несхотів більше з чоловіком спілку мати.

The Life of the Woman in the USSR

All travelers returning from USSR report that women there are engaged in all fields of endeavor. She has entered extensively the professional life, having gained predominance in some professions e. g. in sanitation and education. She is also seen in the vocations she had not been familiar with, as well as at hard work, such as construction, loading and cleaning the streets. She is likewise said to care little for her outer appearance, olumsy and stout.

This is the first impression as it appears at the first glance. However, the life of the women, not unlike of all populace of USSR, has undergone profound changes. Outward marks are merely the result of these processes. Without this insight, then, one may not be able to grasp the situation of the woman of the present—day life in USSR as well as of her objectives for the time to come.

The Woman in Professional Life

1. Qualifications.

The high percentage of qualified women in various professions cannot be ascribed to the merit of the Soviet government. Colleges for girls were opened in major cities of Ukraine and Russia already in 1890-ties .The onrush of girls to these institutions of learning was tremendous. Prior to World War 1 there were in Moscow alone 10.000 girls studying at the Higher Courses for Women of Professor Guerrier. No other university in the world could boast, in that time, of having such a large attendance.

The Woman Worker

1. The Industrialization.

The growth of industry required ever more manpower. Usually this need is met by the influx workers from the villages as well as by bringing new immigrants. The collectivisation of the farmers released vast masses of villagers from agricultural work, reverting them to industrial centers. And since the influx of men was insufficient, women were likewise brought in to work in the industry.

2. The Preference of Heavy Industry.

The entire Soviet economy and its five years' plans are aimed at the development of heavy industry. Light industry, in which chiefly the women are employed, has been developed only in several branches, but in general it does not constitute more than 27.5% of the whole industrial structure of the land.

3. Economic Campaigns.

To promote the growth of industrial branches, the Soviet government has been proclaiming economic campaigns. The slogans trumpeted: "Let us give coal to our fatherland", "Let's develop the roads of USSR" etc., and directed all manpower and womanpower toward the marked goal, caring nothing that the heavy kind of work is not appropriate for women.

4. Forced Labor.

Formally there is no law in USSR that would refer to compulsory work. However the exigency, the low wages, that is, is driving out the parents to secure any kind of work.

The wages of men and women unqualified workers, according to reports of March 1955, range from 300 to 600 rubles a month. An average office clerk's month pay is 650 to 800 rubles. Skilled workers receive 1.000 to 2.000 rubles monthly.

The official rate of valuation of the ruble is 25 cents. However the purchasing power of one ruble is equal to 10%, at least as far as food is concerned, for clothing is more expensive. A worker in Soviet Union, who earns 450 rubles a month, is actually receiving $45.00, wich is about $10.00 a week.

The Woman at Burdensome Toil

The above has demonstrated why the woman in USSR has been ready to accept any possibility to secure any kind of work. This case will be illustrated by the following notes:

Data of 1934:

Women in coal industry	21.4%
Ironore production	18.2%
Metallurgy	19.1%
Machine Building	20.6%
Applied chemistry	23.7%
Polygraphy	44.7%

In general, the part of women in industry amounted then to 26.4%.

Data of 1942-45 (World War II).

Operators of steam machines	33%
Operators of compressors	44%
Stokers	27%
Smiths	50%
Fitters	50%
Loaders	40%

The figures demonstrate that already at the beginning of industrialization in USSR the women were forced into such branches of employment where the women the world over have never been working.

An economic upheaval always brings in its wake the shifting of labor. In such circumstances the unions stand up for the interests of workers and do not let the changes take place at their expense. Only, there the unions do not express the will of their members but that of employers an upheaval is being effected at the expense of employees.

Besides, where there is no difference between the work assigned to men and women; the one who suffers most, is the woman. She is in a worse position of defenselessness than the man of her physical constitution and biological function is to be considered.

* * *

The above problems were discussed at a meeting of delegates of Ukrainian Women's National League of America with Mrs. Eleanor Roosevelt on March 18th, 1958.

З РІЧНИХ ЗБОРІВ КУК У ВІННІПЕҐУ

Річні Збори Комітету Українок Канади, Відділ у Вінніпеґу, відбулись у вівторок, 18 березня, 1958 року. У зборах брали участь представниці таких українських жіночих товариств: Відділи ОУК зі Ст. Бонифас і Вінніпеґу, Відділи СУК ім. Л. Українки і ім. О. Кобилянської, Жіноче Т-во ім. Л. Українки при Українськім Народнім Домі, Жіноче Т-во ім. О. Басарабової і Окружна Рада ЛУКЖ.

Головний звіт про працю Відділу подала рекордова секретарка, п. М. Костюк.

Відділ утримує дитячий садок в Дюссельдорфі, Німеччина коштом $190.00 річно.

В гуманітарній ділянці Відділ спомагає Інститут для Сліпців, Гом Велфир, Ґуд Нейборс і Червоний Хрест. Кожного року Відділ очолює і переводить український "Теґ дей".

З культурно-освітньої ділянки звітувала п. С. Залозецька. В 1957 р. влаштовано свято 70-ліття появи першого жіночого альманаха з виставкою жіночих видань і з доповіддю п. Ірини Книш, 70-ліття письменниці Наталени Королевої з доповіддю п. Є. Стахів і з читанням з творів письменниці п-ною Д. Гаврисишин, і вечірок з доповіддю п. М. Боянівської про її подорож по Каліфорнії. Також переведено збірку 60 українських книжок і передано їх до міської бібліотеки.

Голова Відділу КУК, п. Круцик виступала в телевізійній програмі на український Святий Вечір і представляла як українське жіноцтво дальше затримує традиційні різдвяні звичаї.

Нову Управу на 1958 рік обрано в такому складі: бувша голова — І. Ґайовська, голова — А. Круцик, 1-ша заст. голови — Д. Гаврисишин, 2-га заст. голови — К. Хам, 3-тя заст. голови — Ґ. Судоль, рек. секр. — М. Костюк, кор. секр. — Е. Гнатюк, фін. секр. — Е. Вівчар, касирка — М. Канчір; Контрольна комісія — П. Кузенко, М. Гаврилюк і Г. Баляс; культурно-освітній комітет — С. Залозецька, І. Ґайовська і О. Кусий; представниці до: Гом Велфир — А. Семотюк і Ф. Боднар; до Вінніпеґської Жіночої Ради — М. Боянівська і М. Ваврико; до Ґуд Нейборс — М. Гомик; телефонний комітет — М. Кушнірик.

І. Ґайовська, секр. зборів

Управа Відділу Комітету Українок Канади у Вінніпеґу за рік 1957, голови поодиноких товариств, що входять до Відділу і представниці. Перший ряд зліва до права — Д. Гаврисишин, М. Левицька, Е. Гнатюк, І. Ґайовська, А. Круцик (голова Відділу), К. Хам, М. Костюк, Е. Вівчар. Другий ряд — Чіпка, М. Гомик, М. Боянівська, А. Семотюк, М. Гаврилюк, А. Бабинець, С. Залозецька, М. Кушнірик, Т. Шкруметка. Третій ряд зліва — Р. Мурій, Є. Медвиń, В. Ґоряк, Ф. Боднар, О. Завісляк, П. Лесів, А. Копичанська.

УСПІХИ МОЛОДОЇ УКРАЇНКИ

Вікторія, дочка відомої української письменниці з Бразілії Ольги Мак, осягнула незвичайні успіхи в науці впродовж минулого року. Вона здобула в грудні 1957 р. три дипломи: за п'ятий рік "Інтерамерікано" та заочні студії в університетах Мішиґен і Кембридж. На "Інтерамерікано" Вікторія є одночасно студенткою і лекторкою. Здавши заочні іспити в американському університеті Мішиґен та англійському Кембридж, вона здобула дипломи "інгліш профешинсі". Тепер Вікторія є на четвертому році філософії, де студіює спеціяльну дидактику.

Катерина Кравс, голова Всеканадійської Управи ЛУКЖ у Вінніпеґу

Членки Ліґи Українських Католицьких Жінок (ЛУКЖ) Вінніпеґської Округи й запрошені гості з інших місцевих жіночих організацій мали 14 травня 1958 р. небуденну нагоду заслухати в залі церкви св. Андрея цікавої доповіді п. Катерини Кравс, голови Всеканадійської Управи ЛУКЖ, про її поїздку до Европи восени м. р.

Пані Кравс була в першу черґу повноправною делеґаткою на Конґресі Світового Союзу Католицьких Жіночих Організацій, була й на Конґресі Світського Апостоляту та відвідала українських залишенців і різні установи в Німеччині, Франції і Англії. До Вінніпеґу прибула на запрошення голови ЛУКЖ на Манітобу, п. Марії Вавриків.

Пані Марія Дима, перша домініяльна голова й організаторка ЛУКЖ, представила п. Кравс, уродженку Канади та довголітню діячку в католицьких організаціях та попросила її до слова.

Доповідачка переповіла про свою участь на Конґресах у Римі (на Конґресі Світового Союзу КЖО виголосила знаменну промову та роздала багато інформативної літератури про Україну), про авдієнцію у свт. Отця та поділилася враженнями з відвідин залишенців, Рідних Шкіл, дитячих садків та багато українських установ і чільних людей в Европі. Наприкінці передала для єпархіяльної управи ЛУКЖ папське благословення, поблагословлені свт. Отцем медалики Матері Божої для пп. Дими і Вавриків та медалики собору св. Петра для п. Конофал, голови Окружної Ради ЛУКЖ у Вінніпеґу. Сходинами проводила пані Конофал.

Після ділових звітів референток ЛУКЖ з діяльности зі своїх секцій Відділи ЛУКЖ з парафій св. Андрея і св. Йосифа вгостили присутніх чаєм і перекускою.

Другого дня п. Кравс була гостем на засіданні Домініяльної Управи Комітету Українок Канади та відбула з нею спільні наради. **С. Б.**

РІЧНА ВИСТАВКА

ПРАЦЬ УЧНІВ ШКОЛИ МАЛЮВАННЯ Й РИСУВАННЯ ПРОФ. КАТЕРИНИ АНТОНОВИЧ

В днях 31 травня і 1 червня 1958 р. відбулася в приміщенні Українського Народного Дому у Вінніпеґу виставка праць учнів при співучасті значного числа українського громадянства. Голова патронату школи, п. Ольга Войценко, офіційно відкрила виставку вступною промовою (гл. стор. 5). Після промови слідувала доповідь п. Л. Мола, Президента Манітобської Асоціяції Мистців у Вінніпеґу на тему: "Значення мистецтва в вихованні молоді". Доповідь викликала живу дискусію присутнього громадянства. Покликана до слова проф. К. Антонович розказала про працю в школі та висловила щиру подяку патронатові, Управі Народного Дому й Жіночому Т-ву ім. Лесі Українки, що влаштувало чайне прийняття для всіх присутніх після закінчення програми.

Виставка чисельних і різноманітніх праць, які заповнили простору залю Народного Дому, тривала впродовж двох днів. Виставку оглянула поважна скількість українського громадянства міста Вінніпеґу. До успіху технічної організації виставки багато причинився патронат школи в складі — пп. Ольги Войценко, голови, М. Навроцької, секретарки, С. Залозецької та А. Качор — членок.

ГОСТІ В РЕДАКЦІЇ "Ж. С."

Визначним гостем у редакції "Жіночого Світу" був проф. д-р Юрій Бойко, колишній професор Харківського університету, теперішній професор Українського Вільного Університету в Мюнхені, член Проводу Українських Націоналістів і голова Незалежної Асоціяції Совєтознавців. Під час свого побуту в Вінніпеґу проф. Бойко виголосить доповідь на тему "Сьогоднішні національні зудари в СССР і перспективи визволення України" та відвідає місцеві українські установи й редакції газет.

Під час свого побуту у Вінніпеґу, п. Катерина Кравс, голова Всеканадійської Управи Ліґи Українських Католицьких Жінок, відвідала редакцію "Жіночого Світу" та провела деякий час у дружній розмові з редакторкою.

Під час зимових місяців милою гостею в редакції була п. Галина Мартинюк, заслужена членка ОУК з Виндсор, Онт. З тієї нагоди п. Мартинюк зложила також жертву на пресовий фонд "Ж. С.".

Рідкісним гостем у редакції був також п. Микола Лебідь, ген. секр. закордонних справ УГВР, що переїжджав через Вінніпеґ та мав тут політичну доповідь.

З НОВИХ ВИДАНЬ

Володимир Жила: **Ідейні основи Шевченкового "Гамалії".** Видання УВАН, Серія: Література, ч. 4. Вінніпеґ, 1958. Стор. 24.

Юрій Мозіль: **Записки політв'язня.** Спомини з польської тюрми. Торонто 1958. Українське Видавництво "Добра Книжка" — 155 випуск. Стор. 128. Обкладинка Б. Стебельського. Ціна $1.50.

Орест Купранець: **Виклятий Гетьман Мазепа.** "Для Світла" — Торонто 1958. Стор. 28. Ціна 25 ц.

Ґеновефа Дардель: **Свята Елисавета.** — Оповідання для дітей. Переклад із французького. Видавництво ОО. Василіян. Торонто 1958. Стор. 32. Ціна 25 ц.

Микола Галичко: **Золотий міт.** Перша збірка поезій з передмовою о. д-ра Б. Куриласа, ЧНІ. Обгортка Мирона Левицького. Видано в Парижі 1957 року.

ЗА КРАСУ І МОЛОДІСТЬ

ПРО КУПЕЛІ
(Докінчення з попереднього числа)

Парові купелі у лазні спричинюють сильне потіння, яке вимиває ввесь бруд із порів. Вони вказані, якщо на це позволяє здоров'я. Але не сподівайтеся, що пара спалить також і сало. Фактично піднесення температури тіла стоплює мікроскопічну кількість товщу, але її можна зміряти хіба на золотникарській вазі.

Мінеральні купелі й гарячі джерела ділають додатньо радше завдяки примусовому відпочинкові, дієті і медичному догляді, ніж якомусь чародійному впливові мінеральної якости води, як багато людей у це вірить. Одначе коли нам забагнеться мінеральної купелі, всипмо до ванни добрих дві пригорщі Magnesium Sulphate (Epsom Salt) або камінної солі ("Rock Salt") і в результаті одержимо воду, якої якість така сама як у славних купелевих місцевостях.

Для вразливої сухої шкіри добре додати дві-три ложки мінеральної оливи до води. Дуже злагіднююче впливає розчин з вівсяної муки і соди до печива (Oatmeal & Sodium Bicarbonatum). Прилагоджуємо в такий спосіб: розпустити горнятко соди до печива у воді до купання. Всипати два горнятка вівсяної муки до мішечка з ґази (cheese cloth), замочити мішечок у воду і мішати кілька разів, потім витиснути його. Вживати мішечок замість губки.

Можна також легко приготовити купіль, що подібна до купелі з молока.

Розмішати крохмаль з мінеральною оливою або плинною ляноліною чи товстим кремом і додати цю пасту до купелі.

Комерційні препарати це звичайно мішанка з ляноліни, клею, парфуми, мінеральної оливи і вазеліни. Поволока, яку вони залишають на шкірі після купелі, хоронить і злагіднює вразливу, суху шкіру.

Пахучі кришталики чи олійки зм'ягшують та уприємнюють купіль. На косметичному ринку сьогодні є великий вибір тих люксусових препаратів для вподоби кожної жінки, якої бюджет на те дозволяє.

Євгенія Янківська

ПРО ДОБРЕ ВИХОВАННЯ

Чи випадає випити сік, що залишився по овочевій салаті (фрут коктейл)?

Ні. Його треба вибрати ложечкою.

* * *

Що робити з листям салати, на якому було щонебудь подане?

Треба його з'їсти, бо салата завжди є частиною страви, а не тільки декорацією.

* * *

Чи треба "для фасону" залишати на тарілці трохи страви?

Ні. Це вже дуже старомодна ідея. Тепер їсться абсолютно все.

* * *

Чи то образливо витирати виделки і ложки серветкою?

В приватному домі — так. В ресторані це можна зробити, але дуже дискретно, і то під краєм стола, а не публічно, щоб усі бачили.

* * *

Чи вимочувати хлібом сос, або юшку з тарілки є дуже негарно?

Так. Це можна робити теж тільки вдома.

* * *

Як подадуть страву, якої ніколи не їлося, чи можна від неї відмовитися?

Певно, що так, але це дуже виглядає на провінціялізм. Справжня культурна людина ніколи не вагається пробувати щось нового і небуденного.

* * *

Коли хтось спізниться на прийняття, то чи йому треба подавати страви від початку, чи тільки ті, що в даній хвилині всі гості їдять?

В приватному домі це залежить від господині, чи вона схоче завдавати собі труду й заводитися з новим гостем чи ні. Одначе на формальних і великих прийняттях ті, що спізняються, їдять тільки те, що застають, тобто те, що в хвилині їхньої появи подають до стола.

Віра Ке.

ЧИ ВИ ЗНАЄТЕ?

— Що жінка — господиня-мати — відповідальна за здоров'я своєї родини — своїх дітей, свого чоловіка і своє?

— Що від знання жінки-матері, як добре і здорово варити, залежатиме як почуватимуться її діти, її чоловік і вона сама?

— Що в першій мірі від доброго відживлювання залежатиме чи її діти, її чоловік і вона сама будуть здорові, життєрадісні, згідливі, задоволені, повні сили й охоти до життя та праці?

— Що це все залежатиме від відповідного відживлювання всіх клітин тіла **кожного дня** впродовж **усього життя?**

Чи знаш про це українська жінко й мамо? Не забудь глядіти в черговому числі "Жіночого Світу" за продовженням цих важливих запитань!

С.

Організація Українок Канади

О Б'Я В А

Цим повідомляємо Хвальні Управи і членок Відділів ОУК, що чергова (18-та) Крайова Конференція Організації Українок Канади ім. Ольги Басарабової відбудеться в днях 30, 31 серпня і 1 вересня 1958 року в Торонто, в домі Філії УНО при 297 Калидж вулиці.

Хвальні Управи і дорогі Членки ОУК!

Готуйтесь до чергової Крайової Конференції ОУК! Вже відтепер робіть заходи до масової участи в Конференції!

За Центральну Управу ОУК:

Ст. Савчук, голова. **Яр. Зорич, секр.**

РОЗМОВА ЦЕНТРАЛЬНОЇ УПРАВИ ОУК ІЗ СВОЇМИ ВІДДІЛАМИ

Зближається час Крайової Конференції ОУК, яку рішено відбути разом з КЕ УНО в Торонто в днях 30, 31 серпня та 1 вересня 1958 року в домі Філії УНО при 297 Калидж вул.

Відділи! Будьте готові вислати своїх делеґаток. Конференція має на меті провести аналізу пройденої діяльности, з'ясувати дальші напрямні праці та скріпити ідейно й організаційно клітини ОУК!

Важливою справою являється придбання фондів для висилки делеґаток! Подумайте про це та потурбуйтесь, щоб ваш Відділ був заступлений делеґаткою, яка має бути речником ваших думок та бажань. Ждемо на зголошення делеґаток.

Є ще такі Відділи які досі не прислали річного звіту. Таке припізнення вказує на брак організаційної карности. Хай це буде останнє опімнення для цих, які не виконали свого обов'язку.

Вже починаємо кольпортажу альманахів. Ждемо на адреси куди висилати пачки з книжками. Просимо негайно повідомити нас про адресу, на яку належало б слати висилку альманахів.

Альманах вповні заслуговує на це, щоб всі членки ОУК були передплатницями. Не цураймось книжки, що є відзеркаленням двадцятьп'ятьлітньої праці нашої Організації. Купім її для себе як дорогу пам'ятку, пропаґуймо її серед наших знайомих та друзів.

Вже пора намічувати літні імпрези. Дуже популярною в кругах нашого членства є літні фестини-пікніки. Заздалегідь треба подумати про площу, замовити її, приготовити гарну розвагову програму, щоб усім було приємно й корисно провести час в атмосфері дружби, цікавої розмови на всі теми і проблеми сучасної ситуації.

Центральна Управа ОУК

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛІВ ОУК

ТОРОНТО, ОНТ.

9-го лютого, 1958-го року відбулися Загальні Збори ОУК, Відділу Торонто-місто. Збори відкрила голова ОУК, п. Євгенія Шелестинська вшануванням пам'яті патронки ОУК, Ольги Басараб і померлих членок ОУК — однохвилинною мовчанкою. По привітанні приявних і відчитанні та прийнятті порядку Зборів, до Президії вибрано п. Ольгу Заяць на предсідницю і п. Анну Мазуренко на секретарку. Після відчитання і прийняття протоколу з попередніх Річних Загальних Зборів звітувала голова, членки Управи, Контрольна комісія, яким Загальні Збори дали признання за виконану працю впродовж цілого 1957 р.

Нову Управу Відділу ОУК обрано в такому складі: голова — Павлина Загребельна, містоголови — Софія Воробець-Самець і Евдокія Штафірна, секретарки — Анна Бардин і Анна Мазуренко, касирка — Марія Боднарчук, членка Управи — Анастасія Теребуш, культ.-освіт. реф. — Ольга Заяць, дописувачка до преси — Осипа Максимів, господиня — Ольга Соя, кольпортерка "Ж. С." — Катерина Щур, представниці до Р. Ш. Комітету — Осипа Максимів і Катерина Подільська, представниці до КУК — Анна Криськів, Вероніка Паладійчук і Марія Зараска, представниці до Льокальної Жіночої Ради — Анна Ма1 зуренко, відвідувачки хворих — Стефанія Хахула і Марія Ґлущак. Контрольна Комбісія — Ольга Заяць Євгенія Шелестинська і і Текля Романишин.

У звітному році влаштовано цілий ряд імпрез, про що вже згадувано на сторінках "Ж. С.", а крім того наші членки під проводом п. Євгенії Сільвашій приготовили Святочну Вечерю на Новорічній Забаві Сен. МУН-у, влаштували Маланчин Вечір зі смачним буфетом і вивели Святу Вечерю під кермою п. Марії Яремко. На Святій Вечері прекрасну доповідь виголосила МУН-івка Надя Маланчук про значення нашої

Свят-Вечірньої традиції, за що присутні подякували її гучними оплесками. Дохід з цієї імпрези в сумі $500.00 жертвував Відділ ОУК на новозакуплену **Літню Оселю** торонтонської Філії УНО.

ПРИВІТАННЯ НОВИХ ЧЛЕНОК

Прорвались врешті крижані морози, що сковували нашу природу-матір у важкому зимовому сні. Сильніше пригріло сонце. Над землею пронісся перший легіт вижиданої весни. І ожила природа, усміхнулася до нас першими бруньками рістні.

В той же час урвався весняний подув у холодні стіни ОУК, ніжне весняне сонце зогріло серця жіноцтва запрацьованого вже двадцятп'ять літ у рядах Організації Українок Канади, Відділ Торонто-місто. 26-го лютого ц. р. ввечері зібралося велике число членок ОУК в одній зі заль УНДому, щоб привітати своїх дочок і вихованок, бувших Сеньйорок МУН, котрі зорганізовано вписалися в членки Організації Українок Канади і сьогодні вперше в числі 18 прийшли на сходини ОУК.

Сходини переводила новообрана голова Відділу ОУК, бувша МУН-івка, п. Павлина Загребельна.

Після вшанування пам'яті нашої патронки, Ольги Басараб однохвилинною мовчанкою, вона з'ясувала мету сьогоднішнього вечора і разом зі всіми старшими членками ОУК оплесками привітала так велике число своїх подруг зі С/МУН-у, а тепер нових, молодих і моногонадійних робітниць у рядах ОУК.

По прийнятті кавою, канапками і солодким печивом, що приготовили членки ОУК під кермою містоголови п. Євдокії Штафірної, голова представила всіх нових членок поіменно, після чого попросила до привітів таких пань: культ.-освітню референтку ОУК — Ольгу Заяць, минулорічну голову ОУК — Євгенію Шелестинську, секретарку ОУК — Анну Мазуренко, містоголову — Софію Самець, Параскевію Стефурак і Осипу Максимів. Всі бесідниці висловили радість з приводу росту організації та підкріплення її новими силами повними молодечої енергії. Закликали до спільного вирозуміння і любови, щоб наше членство в гармонійній співпраці прямувало до росту і поступу.

Від молодих членок говорили пп. Ольга Топольницька, Стефанія Вікарук і Одарка Сірська.

Пані Топольницька подякувала за щедре прийняття пань з ОУК. Цей перший вечір Організації Українок Канади буде завжди милим споминoм. Молоді пані в С/МУН-і придбали ощадності на суму $100.00, які передали Відділові ОУК як завдаток на закуп самовара до кави. Всі молоді пані хочуть якнайщиріше працювати для добра нашої організації та української спільноти в Канаді.

На кінець пані голова — Павлина Загребельна подякувала членкам за підготовку прийняття, присутнім за приявність і попросила надалі не занедбувати своїх організаційних обов'язків, а йти завжди з поміччю Управі в її праці.

Сходини закінчено відспіванням українського та канадійського гимнів.

СВЯТО ОЛЬГИ БАСАРАБ І ОЛЕНИ ТЕЛІГИ

В дні 2-го березня, ц. р. Організація Українок Канади, ім. Ольги Басараб, Відділ Торонто-місто, вшанувала пам'ять своєї патронки та поетеси Олени Теліги.

Святочні Сходини переводила культ.-освітня референтка пані Ольга Заяць. На початку голова Відділу ОУК, п. Загребельна зазначила, що Ольга Басараб і Олена Теліга віддали своє молоде життя на службі Україні в рядах Української Військової Організації (УВО) та Організації Українських Націоналістів (ОУН). Їх світла пам'ять взиває нас, українських націоналісток — переємниць ідей УВО та ОУН служити вірно Україні, стояти на сторожі її чести та не жалувати труду й жертви для здійснення мрій великої Ольги та Олени.

Святочний реферат прочитала секретарка Відділу ОУК, п. А. Мазуренко. Вона накреслила життя і працю О. Басараб і О. Теліги, їх ідейність, характерність і стійкість. Жадні удари долі, чи хвилеві невдачі не зупиняли їх праці, а навпаки, викликали ще більше завзяття. Їм імпонували тільки великі чини. Задивлені в довершення Волі України, безмежно віддані її, все горіли полум'яною любов'ю до неї, всі свої молоді сили посвятили її, а вкінці понесли геройську смерть за Україну. Велич, сила волі та кришталька ідейність цих двох жінок завжди будуть просвічувати нам у наших змаганнях, яких не вспіли довершити вони.

По рефераті всі присутні заспівали дві пісні в честь героїнь. Пані Марія Онисько і Катерина Кут виголосили деклямації присвячені Ользі Басараб, а п. Осипа Максимів відчитала кілька поезій Олени Теліги. Відтак п. О. Заяць описала похорон Ольги Басараб, на якому була присутня. Вкінці містоголова Відділу ОУК, п. Е. Штафірна попросила присутніх зложити добровільні датки на Український Золотий Хрест. Сходини закінчено піснею-славнем "Не пора".

Після офіційної частини сходин відбулося чайне прийняття.

Збірка принесла $40.85, які Відділ передав Центральній Управі ОУК на УЗХ.

О. М.

МОНТРЕАЛ, КВ.

ПРОВЕСНА В НАШОМУ ВІДДІЛІ

На день 8 березня ц. р. ввечері в суботу запляновано святочні сходини в долішній залі УНО, щоб скласти жертву глибокої пошани геніяльній духовості української Касандри — поетесі Лесі Українці. Невеличка програма і небагато присутніх. Відкриття кількома реченнями заповіла голова Відділу, п. М. Чайківська, реферат із життєписом і загальним накресленням творчости поетки опрацювала і виголосила культ.-освітня референтка, п. А. Лебідь. Деклямації, а саме: "До Тебе Україно" Лесі Українки виконала п. Дейнека чітко і зворушливо, а вірш власного укладу п. з. "Люблю Україну" гарно й виразисто віддеклямувала п. О. Кальба.

Насувається рефлексія: Чи не можна б на майбутнє домовитись усім жіночим організаціям в даній місцевості, щоб річницю так

знаменної літературної постаті, якою є Л. Українка, звеличувати кожного року гідно і торжественно, улаштовуючи о д н у належно підготовлену мистецьку академію? Пребагата творчість поетки дала б доволі різнородного матеріялу на виповнення програми. В цей спосіб була б можність популяризувати культ поетки, борця-пророка, зазнайомлюючи широкі кола української спільноти із її бойовими кличами, мудрими пересторогами, розумними заповітами та з її творами, що так ярко палахкотять полум'ям ясної надії і вогнем палкої віри в недалеке визволення України, як Соборної, Самостійної, Незалежної Держави! Управи організацій прошу призадуматись над цим питанням.

І так як би щасливо склалось, що в ім'я цього "Визволення", черговою імпрезою в нас було 16 березня "чайне прийняття" на дохід "Контесту Визвольного Фонду". Почесний, а заразом і відповідальний обов'язок контестантки взяла на себе п. О. Кальба, якої діяльність і жертвенність для організаційних потреб заслуговує на справжнє відмічення. Особливо п. О. Кальба має хист до "бізнесових справ", вміє здобути гріш, що його вимагає кожна акція, якщо має бути з успіхом переведена. Впродовж короткого часу, бо тільки в чотирьох тижнях, придбала около $1,200.00, з четвертим за чергою місцем в контесті. Шкода, що контестові комітети не беруть під увагу кількість зужитого часу на ціль контесту! Збірка на чайному прийнятті дала $76.50 при около 60 осіб приявних. (Про цю імпрезу вже була згадка в останнім ч. "Ж. С."). До її підготовки причинились пп. Стецина, Віра Заґурак і Дейнека молодша з донечкою.

В доповненні акції контесту проголошую тут одночасно сердечну подяку Вш. п-ву З. і О. Тузан, у яких з нагоди набутого дому відбулась ґратуляційна несподіванка і за дозволом шан. господарів слово до збірки мав п. Осип Винницький, а збірку перевела п. Софія Польна в сумі $25.00. Жертви зложили: по $5.00 — З. Туз; по по $2.00 — пп. З. Телішевський, Березюк; по $1.00 — пп. Ленько, Г. Гис, С. Чабан, В. Бутковський, П. Ґенґало, Ю. Захарчук, Путило, Албін Блес, Маршалок, Ласто, Годованець, Колодій, Гуцало, С. Польна, Ґас, О. Винницький. Жертводавцям сердечне спасибі, а п-ву Тузам щасливо та в здоров'ї в цій хаті прожити і "на кращу заробити!"

Прес. референтка

СОДБУРИ, ОНТ.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Дня 15 січня ц. р. відбулися звичайні Річні Збори Відділу. Збори відбулися під гаслом скріпити Відділ внутрішньо в той спосіб, щоб до Управи Відділу увійшло більше молодих сил. Збори пройшли в спокійній атмосфері і нам справді вдалося вибрати Управу так, як ми собі намітили.

РІЗДВЯНІ СВЯТКУВАННЯ

В нашій місцевості відвідують з колядою на Різдво, 7 січня. Від Філії УНО ходили члени УНО, УСГ і кількох членок ОУК. Вони ходили колядувати кількома групами. Крім того дві групи МУН і дві з Рідної Школи.

В нашому Відділі вже від літ є в традиції щедрувати на Щедрий Вечір, 18 січня. Цього року ми мали дві групи щедрівниць. Тут хочеться ствердити, що направду варто ходити щедрувати. Бо поперше тут ми продовжуємо нашу традицію, привезену з рідних земель, а подруге щедрівниці своїми відвідинами пригадують деяким нашим людям, які серед тутешньої щоденної суматохи часто забувають, що це є наше велике йорданське свято. Такі люди часто вітають щедрівниць із великим здивуванням, інші з великою вдячністю за пригадку нашого великого свята і гарної традиції відвідування зі щедрівкою, а інші вже нас знають і чекають до пізньої ночі на щедрівниць. А коли поминути то пізніше дорікають, що їх не відвідали. Хоч часом тяжко зібрати гурток щедрівниць, бо чи то погода не дописує, чи якісь інші причини заходять, то зате потім відчувається велике моральне задоволення по виконанні такого благородного діла. Цього року організувала щедрівниць нововибрана голова Відділу, п. Т. Підзамецька, а нових щедрівок вивчила вчителька і дириґент хору, п. О. Мисик-Рогатин. Защедровані гроші розділено на пресовий фонд "Ж. С.", на організаційний фонд для ЦУ ОУК, і на організаційні потреби Відділу.

Дня 19 січня Відділ улаштував спільний Свят Вечір для членства Братніх Організацій і прихильників. На залі було багато присутніх. Під час вечері мішаний хор при Філії УНО проспівав кілька гарних колядок. По вечері всі присутні спільно поколядували, а пізніше наші Мунівці-музиканти заграли до танців, а охочі потанцювали і бавилися до пізнього вечера. Вечір пройшов насправді в родинній атмосфері.

Перед Різдвяними Святами управитель місцевої телевізійної станції запросив наш Відділ розказати на телевізії про наші різдвяні звичаї. До цієї функції членки вибрали п. Т. Підзамецьку. Вона одягнена в народнє вбрання досить докладно розповіла в англійській мові про наші різдвяні традиції і продемонструвала декілька наших різдвяних печив.

СВЯТО ГЕРОЇНЬ

Дня 23 лютого відбулося в нас свято героїнь. Свято відбулося майже виключно жіночими силами. На програму свята складалися слідуючі точки: Вступне слово — пані Т. Підзамецька, "Слава Героїням" — жіночий хор, "Маленькі ми діти" — Оксана Братасюк, реферат — пані О. Калиста, "Зірвалася хуртовина" — дует — пп. О. Марунчак і О. Волянська, "Контра спем сперо", Л. Українки — пані М. Стефура, "Тебе оплакують", Грановського — пані А. Галюк, інсценізація "Грішниця" Л. Українки — виконавці пп. Т. Марунчак, В. Панас і Н. Жовкевич, "Сестрі Українці", М. Підгірянки — пані О. Процюк, "Де серце моє" і "Світе тихий" — жіночий хор.

Хорові пісні і дует вивчила п. О. Мисик-Рогатин. Для хору пригравав на фортепіяні член МУН, І. Курилів, а для дуету С. Курилів. Інсценізацію виконали дві наші прихильниці, дуже здібні молоді пані, а це пп. Ніна Жовкевич і Вікторія Панас. Рецита-

торкою була п. Т. Марунчак. Інсценізацію підготовив довголітній режисер при Філії УНО, п. Г. Калистий. Інсценізація була дуже вдалою точкою до цього концерту. Підготовкою святочної академії займалися членки культурно-освітньої референтури при Відділі ОУК, пп. О. Гальчук і О. Рогатин. Сцена була дуже гарно прибрана. На задній стіні сцени висів образ з відзнакою нашої організації, себто сонце з пшеничними колосками, вгорі напис "Слава Героїням", а внизу напис "ОУК". Перед сценою стояв портрет патронки нашої організації сл. п. О. Басараб, прикрашений вишиваним рушником, синьо-жовтими стрічками і червоними маками.

Виконання програмових точок було направду дбайливе. Пісня "Слава Героїням — Молитва" була так гарно проспівана, що здавалося, неначе публіка, яка стоячи вислухувала ту пісню-молитву, злилася з хором в одно і всі стоячи закінчували пісню словами "...за нарід свій мольби ми шлемо". Дуже гарне вступне слово виголосила голова Відділу, п. Т. Підзамецька. Вона закликала українське жіноцтво вступати до українських жіночих організацій. Тільки шкода, що на залі було дуже мало того жіноцтва, до котрого був звернений цей гарячий заклик. Головно було дуже мало молодших жінок. До збірки на УЗХ закликала п. А. Курилів. Збірка принесла $58.80. Перед концертом була відправлена панахида за душі героїнь в обидвох церквах.

На закінчення цієї згадки про Свято Героїнь хочеться висказати кілька думок. Нав'язуючи до слів доповіді п. О. Калистої, до вступного слова п. Т. Підзамецької і до слів п. А. Курилів, це Свято Героїнь повинно бути ознакою нашої єдности з тими героїнями, що віддали своє молоде життя за найвищі ідеали українського народу, за волю України. Хіба ж це направду так важко прийти людям на таку імпрезу і враз з виконавцями програми імпрези віддати шану нашим героїням і разом великою одностайною громадою поклонитися їхнім тіням? Мимо всього таки хочеться вірити, що на місце теперішньої байдужности і заскорузлости прийде оздоровлююче отверезіння і пробудження і ми на майбутнє більше масово будемо святкувати пам'ять великих українських жінок-героїнь. Бо ж як писала наша велика поетка-революціонерка **Леся Українка**: "Так: проти надії буду сподіватись".

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ

Дня 26 березня наш Відділ ОУК улаштував великий т. зв. "весняний чай". Це чайне прийняття відбулося в просторій горішній залі домівки УНО по полудні від години 3 до 7. Підготовка до цього прийняття йшла кілька тижнів наперед. До цього був вибраний комітет з п'ятьох членок. До нього входили: пп. О. Рогожинська, І. Ключка, Т. Форманець, А. Голинська і А. Зацерковна. Розуміється, що всі членки намагалися помагати, кожна по своїй змозі. А душею цілого підприємства була таки голова Відділу п. Т. Підзамецька. Під час прийняття було на продаж печиво своєї роботи і ручні вироби. Були там прекрасні писанки, вишивані серветки й подушки, гачковані серветки, шиті фартушки, дитячі суконки і т. п. Столики на залі були всі застелені вишиваними обрусиками. Посередині кожного столика скляна посудина, а в ній одна писанка й кілька прутиків розквітлої лози. Столики виглядали прекрасно. До наливання чаю були запрошені дружина мейора нашого міста, п. Й. Фабро і дружина алдермена, п. Марія Бабій, наші дві членки, пп. С. Матейко і А. Бідочка, від ЛУКЖ пп. М. Ясюк і А. Семенюк і від сестрицтва при Православній Церкві пп. М. Запаринюк і А. Конічковська. В цілому чайне прийняття було дуже удатне під кожним оглядом як матеріяльним так і моральним. Хоч тут варто підкреслити більше моральну сторінку, бо гостей було дуже багато як українок так і жінок інших національностей, що живуть у нашому місті. Всі тут мали нагоду стрінутися і обмінятися бодай кількома словами. Правда, цей весняний чай був добре розголошений. Членки продавали наперед квитки вступу, було проголошено в місцевім радіо, а також на телевізії були показані наші речі, що були на продаж.

РУАН, КВ.

ПОКЛІН ГЕРОЇНЯМ

В дні 23 лютого ц. р. Відділ ОУК у Руан відзначив у домівці УНО святочними сходинами і короткою програмою роковини смерти патронки ОУК, сл. п. Ольги Басараб та Олени Теліги.

Свято відкрила вступним словом голова Відділу ОУК, п. М. Терновська та попросила присутніх повстанням з місць та одно-хвилинною мовчанкою вшанувати світлу пам'ять поляглих героїнь за волю українського народу.

Програму переводила п. М. Панчишин. Організаційна референтка, п. О. Малисевич відчитала святочний реферат, гарно з'ясовуючи життя, дії та мученичу смерть обох героїнь. Пані А. Нагірняк віддеклямувала вірш "Спомин". Кінцеве слово виголосила п. К. Слепокура. завзиваючи присутніх жінок ставати в ряди жіночих організацій, щоб продовжувати ідейну працю для добра свого народу. Після програми відбулося чайне прийняття, приготоване членками. На заклик п. К. Слепокури переведено збірку на український Золотий Хрест в сумі $16.25. Збірку перевели пп. Панчишин і Опар.

Голова Відділу, п. М. Терновська подякувала всім, що своєю присутністю звеличали наших героїнь. Також щира подяка всім жертводавцям.

С. Долинчук

СВЯТО МАТЕРІ

В неділю, 11-го травня ц. р. відбувся в домівці УНО концерт з нагоди Свята Матері.

Свято відкрив Володимир Сидорик, привітавши присутніх на залі матерів і всіх, що прибули численно вшанувати День Матері. Учениця танцювальної групи, п-на Богданна Вовк зложила подяку від дітей і обдарувала прекрасними квітами учительок танців, пп. К. Слепокуру і М. Рубек. Також обдарувала п. Рубека скромним дарунком за те, що приграває до танців на пробах і

КУТОК ЛЮБИТЕЛІВ КВІТІВ

Запитання Вп. Пані О. Букати, Клифтон: Що робити з попелом, що його маю після спалення різного сміття на городі? Що робити з листям?

Відповідь: Деревний попіл є дуже добрим погноєм. Його не треба викидати, але ужити на компост або посипати ним грядки з городиною, чи квітами. На нашу думку далеко краще давати його до компосту. До сміття напевно попадуться каміння, залізо, дроти, скло і т. п. Тому треба спалене сміття пересіяти через сито. Чистий попіл висипати на компостову купу, а все інше глибоко закопати, десь в неужиткованому місці.

Попіл розсипати по компості й перемішати його. Час-до-часу компост треба поливати водою, щоб завжди був вогкий і скорше перегнивав. Три рази впродовж року компостову купу треба перемішати. Найкраще всього зробити дві скрині: в одній складаємо компост цього року, а до другої скрині перекидаємо, перемішуємо, як сказано раніш, три рази на рік.

На другий рік треба зробити ще одну скриню на новий компост (біжучого року різні відпадки). Так кожного року доробляти одну скриню й перекидати компост з одної скрині до другої. За три роки компост готовий до вжитку й більше скринь робити не треба (всього чотири скрині). Розмір довільний, в залежності від того що назбирується впродовж року.

По трьох роках маєте прегарний погній, який можете уживати де тільки бажаєте.

Листя з дерев можна давати до компосту. Я радив би вам частину листя дати до компосту, а частину залишити без різних домішків. Листя скоро перегниє (часом за рік) й листову землю добре додавати до садової землі для вазонкових квітів. Листова земля робить землю сипкою, легко перепускною для води й квіти гарно ростуть.

* * *

Запитання Вп. Пані О. Вікул, Міннеаполис, Мінн.: Коли садити настурцію? Як її плекати?

Відповідь: Настурція має два вигляди (сорти). Одна настурція є низькоросла, творить компактний кущ і стебла не виростають вище як 10 інчів. Друга форма є настурція повзуча, якої стебла доростають до 2-ох ярдів, а часом і довше.

У настурції листки бувають різні: яркозелені, темнозелені й крапковані (плямисті). Квіти має великі різних барв: жовті, помаранчові, рожеві або червоні. Бувають прості й махрові.

У настурції є легкий запах. Цвіте від червня до морозів. Розмножуються насінням. На сильно погноєних землях творять великі кущі, дає багато листя але менше квітів. Всі настурції люблять соняшне місце.

Найкраще посадити настурцію у вазонки в промірі 4 інчів по три зерна. Садити в квітні, а коли вже минуть приморозки, пересадити, разом з землею до ґрунту.

Можна садити просто в ґрунт, але тоді, коли минуть приморозки.

Настурцією засаджують великі площі, уживають на рабатки, в скриньках на балконах (порчах) і вікнах.

Поливати нормально, як усі квіти.

Насіння збирати й уживати на другий рік. Махрові настурції дають дуже мало насіння.

Леонід Бачинський

на концерті. Пані Слепокурі і п-ву Рубек належиться щира подяка за підготовку концерту.

Діти прекрасно танцювали, за що публіка нагородила їх щирими оплесками, а найбільше була захоплена 9-літнім Орестом Слепокуром за його виконання танку "Чумак".

Вступне слово мала п. А. Опар, а реферат виголосила п. Марта Зуб.

Дуже гарно деклямували: Н. Жук, О. Леус, Н. Клебанський, К. Вовк, К. Юрас, В. Кіш, М. Нагірняк, Л. Кульчицька, П. Кіш, А. Панчишин, К. Верстюк, А. Матіяш, С. Жук, Х. Зуб і Ю. Загорук.

Танцювали М. Зуб, Ф. Рубек, Т. Рубек, А. Матіяш, В. Нагірняк, Е. Мисейко, О. Слепокура, К. Верстюк, І. Голушко, А. Голушко, П. Кіш, Ю. Загорук, В. Кіш, С. Боборчак, С. Рубек, С. Жук, Л. Кульчицька, Х. Зуб, К. Юрас, А. Панчишин, М. Леус, І. Леус, М. Нагірняк, К. Вовк. Вони відтанцювали відомі танки: "Топак колом", "Катерину", "Коломийку", "Козачок подільський", "Чумак", "Запорожці" "Гричаники" і "Метелицю".

Дитячий хор закінчив програму відспіванням "На многі літа мамі", "О Україно" і Боже щасти"

Адам Слепокура

З УРОДИН НА "Ж. С."

Дня 4 жовтня м. р. відзначено день уродин пані П. Жук. Пані М. Панчишин, Пруняк і ще більше приятелів прийшли побажати їй щастя та кріпкого здоров'я на будуче, а по відспіванні многоліття, вручено скромний дарунок на спомин. Пані П. Жук подякувала всім за пам'ять і дарунок та доцінюючи вагу "Жіночого Світу" (вона є його передплатницею) жертвувала від себе на пресовий фонд журналу $2.50, а п. О. Пруняк 50 центів. Щира подяка обом паням за жертви.

С. Д.

КУТОК ГОРОДНИЦТВА

З ОСЯГІВ НАШИХ ГОРОДНИКІВ - АМАТОРІВ

Тут на світлині бачимо плянтатора в Бавнд-Брук, генерала О. Загродського між кущами помідорів, ним виплеканих минулого, 1957 року. Височина кущів досягала 5 ярдів, а деякі помідори важили по 2 фунти.

Вельмишановний плянтатор пояснює такий успіх в його аматорській праці з помідорами кількаразовим зрушуванням землі між кущами, під час розвитку ростин, а також 4-кратним підливанням кущів добре зферментованим розчином курячого гною (ферментація продовжувалася впродовж 3-ох тижнів), при чому розчин до підливання ще сильно розбавляно водою, щоб листя ростин він надмірної кількости азоту "не спалилося".

В сезоні цього — 1958 року ген. Загродський має працювати над досвідом виплекання кавунів, щоб вони дозрівали в умовах вогкого підсоння стейту Ню-Джерзі.

Бажаємо нового успіху. **Я. Т.**

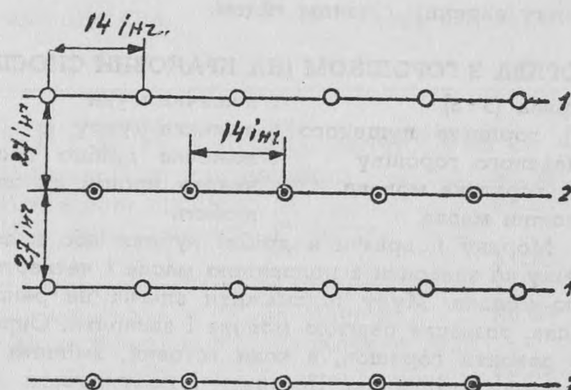
ПРО СПІВРЯДНЕ ПЛЕКАННЯ РАННЬОЇ КАРТОПЛІ, ПОМІДОРІВ І МОРКВИ

(За Ю. Вітовським)

Що це таке співрядне плекання — зараз зрозуміємо з коротенького опису, а ще краще побачимо із схематичного рисуночка, що його тут подаємо.

Про аґрикультуру всіх згаданих городніх ростин ми вже свого часу писали, тому й повторюватись тут не будемо. Нашим завданням є тільки вказати порядок садження, зглядно сіяння, тих ростин, маючи на увазі, що самі терміни знаходяться в повній залежності від місцевих кліматичних умов і підсоння.

Отже, насамперед садиться рання картопля у віддалені гніздо від гнізда в 27 інчів на 14 інчів. Приблизно через місяць після цього в міжряддях картоплі висаджують велику розсаду помідорів (навіть вже з бутонами квітів). Найкраще брати розсаду карлових помідорів, щоб не мати діла з підпорками для них. Розвинені кущі картоплі будуть доброю охороною помідорів од зимних вітрів і всякої іншої непогоди. А для помідорів, як для теплолюбних рослин, це дуже важлива обставина. Так звана розстава кущів помідорів є ясною із схематичного рисуночка.

Цифри 1 — рання картопля і цифри 2 — помідори.

Воно правда, що помідори й картопля мають спільних шкідників, але "як вовка боятись, то і в ліс не ходити". Ризико невелике, а матеріяльна користь може бути значною через раціональне використування дорогого городнього ґрунту.

Після викопання картоплі порожні рядки негайно ж обсіваються морквою. Насіння моркви, як відомо, довго кільчиться, тому перед посівом його треба намочити у воді, а потім перетерти з піском, щоб легше було сіяти.

КУХОВАРСЬКІ ПОРАДИ

НАЧИНЕНЕ КУРЧА В СМЕТАНІ

1 молоде курча (2 ф.)
2 горнятка втертого білого хліба
2 яйця
2 ½ ложки масла (до начинки)
½ горнятка молока
1 ложка січеного зеленого кропу
1 ложка січеної зеленої петрушки
2 ½ ложки масла (до смаження)
1 горнятко квасної сметани

Змішати втертий хліб з сирими, легко вбитими яйцями, маслом, молоком, дрібно посіченою зеленню кропу і петрушки та начинити цією масою приготовлене курча. Перед начинюванням посолити курча всередині, а відтак посолити зверху, помазати маслом та пекти в середньо-гарячій печі 40 хвилин, перевертаючи та поливаючи соком і товщем, у якому воно смажиться. Перед закінченням смаження посипати зверху тертим хлібом. Як зарум'яниться і курча готове, вибрати його в іншу посудину, а до соку й товщу влити сметану. Довести до кипіння і процідити. Подаючи на стіл курча, полити його підливою з сметани. До цього надається молода картопля, смажений горошок з морквою та зелена салата, приправлена сметаною, цитриновим соком, цукром і сіллю та посипана зверху вареним січеним яйцем.

МОРКВА З ГОРОШКОМ (НА КРАЙОВИЙ СПОСІБ)

морква (5 - 6)
1 ½ горнятка лущеного зеленого горошку
1 ¼ горнятка молока
2 ложки масла
1 ложечка муки
1 ложечка цукру
1 ложечка дрібно посіченого кропу, як хто любить

Моркву покраяти в дрібні кубики або в соломку та заварити з половиною масла і четвертиною молока. Муку підсмажити злегка на решті масла, розвести рештою молока і заварити. Окремо зварити горошок, а коли готовий, змішати з морквою і підливою. Посолити і поцукрувати до смаку та додати нарізаний кріп. Ще раз заварити і подати на стіл.

КРЕМ З ПОЛУНИЦЬ (СТРОБЕРІ)

2 горнятка яблучного соку (еплджус)
1 ложка кукурудзяного крохмалю (корнстарч)
2 ложки води
¾ горнятка цукру
¼ ложечки солі
½ кварти полуниць
1 горнятко густої солодкої сметани

Довести яблучний сік до кипіння. Розвести крохмаль з водою, додати до кип'ячого соку та заварити аж згусне, мішаючи ввесь час, щоб не пригоріло. Додати сіль і цукор та відставити з кухні, щоб маса вистигла.

Окремо почистити полуниці та добре їх помняти, можна й крізь сито протерти. Вбити сметану на тугу піну та легко мішаючи сполучити з полуницями і масою з яблучним соком. Захолодити в холодільнику. Подавати наприкінці обіду на десерт.

ТОРТ З ПОЛУНИЦЬ

1 горнятко просіяної муки
½ горнятка цукру
2/3 горнятка змелених мигдалів (алмондс)
½ ложечки обтертої шкірки з цитрини
¾ горнятка масла, або маргарини
½ кварти полуниць
1 горнятко порічкової ґалярети (рид кирент джелі)

Просіяти муку, відміряти горнятко, всипати цукор та замішати. Додати змелені мигдалі і цитринову шкірку. Покраяти дрібненько ножем товщ, все разом скоро сполучити руками в тісто та вистелити дно і боки тортівниці. Захолодити в холодільнику, а відтак спекти в гарячій печі при температурі 425 Ф. аж гарно зарум'яниться (12 до 15 хвилин). Вихолодити.

Окремо почистити і помити полуниці. Більші покраяти на половинки, менші залишити цілими. Всипати полуниці на спечене тісто та полити зверху розтопленим джелі на легкому вогні. Захолодити в холодільнику. Повинно стати на 6 - 8 осіб.

КРУХЕ ТІСТО НА ПАЇ І ПИРІЖКИ

3 горнятка просіяної муки
½ ложечки солі
1 горнятко смальцю
1 жовток
1 ложка оцту
холодна вода

Наперед просіяти, а відтак відміряти муку. Просіяти разом з сіллю до миски. Додати смалець та покраяти його двома ножами, аж зробиться міленький (рук не вживати). Вбити легко жовток у горнятку, додати оцет та стільки холодної води, щоб було всього плину ½ горнятка. Вилити до муки. Замішати вилкою, щоб зробилося густе тісто. Виложити на восковий папір, зформувати в кулю та захолодити в холодільнику на ½ години, щоб легше було розтачувати тісто. З цього тіста можна спекти 2 паї, або 20 до 24 малих пиріжків.

КРУХІ ПИРІЖКИ З РУМОМ І МАСЛОМ

1 горнятко жовтого цукру (бравн щуґар)
4 ложки масла
2 ложки солодкої сметани
1 яйце
1 ложечка румової есенції
1 горнятко сухих порічок (киринтс)
тісто (вгорі подане)

Вистелити тістом 24 малих форемок (тарт пенс) на пиріжки. Змішати разом цукор, масло і сметану. Загріти на кухні, аж масло розтопиться. Відставити з кухні, додати румову есенцію (рам флейворінґ), вбите яйце та помиті порічки. Замішати і начинювати пиріжки до 2/3 форемок. Пекти в гарячій, наперед нагрітій печі до 425 ст. Ф., а по 10-ох хвилинах зменшити температуру до 350 ст. Ф. та пекти аж тісто зарум'яниться і маса згусне.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Відділ ОУК, Гемилтон, Онт. (зі свята в честь Лесі Українки) $20.00
Філія УНО, Виндсор, Онт. (з прийняття п. К. Дуди) 10.00
О. Кальба, Монтреал, Кв. 10.00
Д. Горна, Лондон, Онт. (з 25-ліття подружжя п-ва Ф. і М. Захарчуків) 8.00
П. Жук, Руан, Кв. 2.50
А. Олиг, Ню Йорк, Н. Й. 2.50
В. Кухта, Клівленд, Огайо 2.00
П. Подільчук, Торонто, Онт. 2.00
О. Гробелько, Мейтленд, Австралія 1.60
А. Квас, Ексшо, Алта. 1.50
Є. Пиріг, Форт Віліям, Онт. 1.50
А. Дмитрів, Торонто, Онт. 1.00
С. Долинчук, Руан, Кв. 1.00
О. Лушняк, Шікаго, Ілл. 1.00
М. Мариняк, Монтреал, Кв. 1.00
К. Мастикаш, Торонто, Онт. 1.00
О. Наконечна, Торонто, Онт. 1.00
О. Пруняк, Руан, Кв. .... .50

Всім жертводавцям сердечна подяка за допомогу.

Адміністрація "Жіночого Світу"

ПРОХАННЯ ДО ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Прохаємо всіх Вш. передплатниць з Канади й Америки (за винятком Вінніпеґу), що надсилатимуть свої передплати чеком, долучувати *15 центів на змінне.* В противному випадку видавництво мусить покривати змінне, що нераз становить досить поважну суму.

Крім того прохаємо передплатниць з Америки вирівнювати передплату в вартості канадійських долярів.

Про зміну адреси треба повідомляти *заздалегідь,* інакше числа проподають на пошті і їх не завжди можна вислати передплатницям удруге — незгадуючи вже про втрату для видавництва.

На кошти зміни адреси треба долучити 10 центів.

Адміністрація "Жіногого Світу"

ГЛЯНЬТЕ

на Вашу адресу на журналі. Там є подана дата, доки заплачена Ваша передплата за "Жіночий Світ". Якщо вона вже вийшла, не чекайте на окрему пригадку, але вишліть передплату **негайно самі.**

ДУЖЕ ПРОСИМО І НАПЕРЕД ДЯКУЄМО.

Адміністрація "Ж. С."

НА УВАГУ ЧИТАЧОК "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Заходом "Жіночого Світу" вже вийшли з друку прекрасні двоколірові чотири таблиці українських вишивок, відповідні на українські жіночі сорочки і блюзки, чоловічі і хлоп'ячі сорочки та на прикраси дитячої одежі.

Взори можна замовляти в Адміністрації "Жіночого Світу" по 25 центів за таблицю. Пересилку оплачуємо самі. При більшій скількості замовлення відповідний опуст. Замовлення разом з грішми висилайте на адресу:

WOMAN'S WORLD,
P. O. Box 791,
Winnipeg, Man., Canada.

ДРУКАРНЯ "НОВОГО ШЛЯХУ"

ДРУКУЄ:

- Часописи
- Книжки
- Словники
- Памфлети (брошури)
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Календаріюми (педс)
- Летючки
- Шери (уділи)
- Цертифікати
- Грамоти
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Адресові наліпки
- Прив'язки (Тегс)
- Весільні запрошення
- Родинні повідомлення
- Тикети вступу
- Базарові тикети
- Тикети до передержки
- Бизнесові картки
- Бизнесові форми
- Білянсові зіставлення
- Стейтменти
- Інвойси (рахунки)
- Мапи

ТА ІНШІ ПРАЦІ З ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА ОБСЛУГА!

Замовлення з-поза Вінніпегу викнується в якнайскорішому часі. При більших або постійних замовленнях — відповідна знижка.

Замовлення на часопис і дуркаські праці слати на адресу:

NEW PATHWAY
P. O. Box 785 Tel. 93-1976 Winnipeg, Man.